

ΑΠΟΛΥΤΩΣΙΣ

"· Ἰησοῦς Χριστὸς ἐγενήθη ἡμῖν σοφία ἀπὸ Θεοῦ, δικαιοσύνη τε καὶ ἁγιασμός καὶ ἀπολύτρωσις" (Α' Κο 1,30)

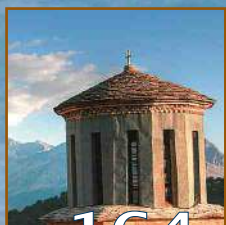
ΜΗΝΙΑΙΟΝ ὈΡΓΑΝΟΝ ΟΜΩΝΥΜΟΥ ΟΡΘΟΔΟΞΟΥ ΑΔΕΛΦΟΤΗΤΟΣ

ΠΕΡΙΟΔΟΣ Ε'
ΕΤΟΣ ΞΣΤ'
ΙΟΥΝΙΟΣ 2011
Αρ. Φύλ. 786

ΑΠΟΛΥΤΡΩΣΙΣ

τεύχος 786, Ιούνιος 2011

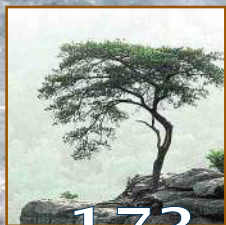
ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

164

167

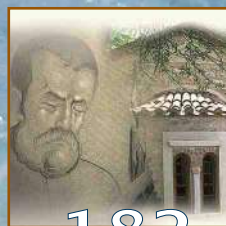

173

Ὁ πιό φρικτός λιμός.....	163
«Πολεμουμένη νικᾷ!»	164
«Ὑμεῖς ἐστε τό ἅλας τῆς γῆς»	167
Ἡ Ἀνάληψη τοῦ Κυρίου	168
Πεντηκοστή.....	170
Κορφή καί κρημνός.....	172
Σάν τοὺς ἀποστόλους	173
Ὁ ἐκμαυλισμός τῶν συνειδήσεων	174
Συζητώντας τά γεγονότα.....	176
Ὁ θάνατος ἐνός γκουρού	178
Ἕνα παράθυρο ἀνοιγμένο στὸν οὐρανό.....	180
«Περιφρονοῦν τό θάνατο»	181
Ἀλέξανδρος Παπαδιαμάντης - Ναός Ἀγ. Ἐλισαίου	182
Τό ἄλλο φῶς (ποίημα).....	184
Τά τυχερά παιδιά (διήγημα).....	185
Ἀπό τὴν ἐπικοινωνία μαζί σας.....	188
Ἐκδρομή «Λύχνου» - Κέρκυρα 2011.....	189
Ἐκδηλώσεις τῆς Ἀδελφότητος.....	190

180

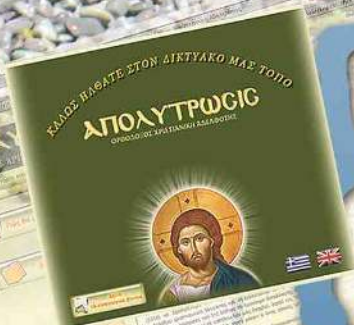

182

190

Γιὰ τὴν Ἀδελφότητά μας καί τίς δραστηριότητές της καθὼς καί γιὰ ἐνδιαφέροντα θέματα, πνευματικά, ἀντιαιρετικά, ἐκπαιδευτικά, μπορεῖτε νὰ ἐνημερωθεῖτε ἀπὸ τὴν ἱστοσελίδα μας
www.apolytrosis.gr

μήνα: ΙΟΥΝΙΟΥ

Ο πιο φρικτός λιμός

Πολλά, σωτήρια καί σοφά τὰ μηνύματα πού ἀναβλύζουν ἀπό τὰ ἑννέα κεφάλαια τῆς προφητείας τοῦ Ἀμώς (μέσα 8ου αἰ. π.Χ.), τοῦ ὁποίου τὴν μνήμη τιμᾷ ἡ Ἐκκλησία μας στίς 15 Ἰουνίου. Τό ὄνομα τοῦ προφήτη σημαίνει «ἀχθοφόρος» καί ὑπαινίσσεται ἴσως τό μέγεθος τῆς φτώχειας του, διότι ὁ Ἀμώς καταγόταν ἀπό ταπεινή κοινωνική τάξη, τὴν ἀγροτική.

Με ζωνηρές αποκαλυπτικές εικό-
νες καί σκληρή γλώσσα ὁ Ἄ-
μως ἐλέγχει τὴν ἀθλιότητα τῶν ἀρχόν-
των. Ἀποκαλύπτει τίς ἀδικίες καί ἀρπα-
γές, τίς καταχρήσεις καί καταδυναστεύ-
σεις, πού ἐξουθένωναν καί ἐξαθλίωναν
τόν λαό μεταβάλλοντάς τον σέ ἓνα ἄ-
βουλο κοπάδι. Αὐτό τό κοπάδι ἐκμεταλ-
λεύονται ἀδίστακτοι ἄρχοντες· ἀδιάφο-
ροι γιὰ τὴν καλλιέργεια καί τὴν προα-
γωγή τοῦ λαοῦ, ἀμέτοχοι στά προβλή-
ματά του.

Ἄλλὰ καὶ ὁ λαὸς ἔχει εὐθύνη. Τὴν ἐπισημαίνει ἀδιαμφισβήτητα ὁ προφήτης καθὼς ὑπενθυμίζει ὅλα ἐκεῖνα τὰ στάδια πού ἀκολούθησε ἡ ἀγάπη τοῦ Θεοῦ γιὰ νὰ ἀφυπνίσει τὸν λαὸ καὶ νὰ τὸν ἐπιστρέψει κοντὰ του. Κι ὅμως ἐκεῖνος δὲν θέλησε· «καὶ δὲν ἐπιστρέψατε σέ μένα» (Ἀμ 4,6.8-11) ἐπαναλαμβάνει ἐπίμονα ὁ Θεός. Ἐπιμένουν νὰ περιφρονοῦν τὸν Θεό οἱ Ἰσραηλῖτες. Καταπατοῦν τίς ἐντολές του, ἐκδηλώνουν ἀσέβεια, φέρονται μέ ἀσπλαχνία καὶ ἀδικία πρὸς τοὺς ἄλλους, μένουν ἀσυγκίνητοι ἀπὸ τὸ κήρυγμα.

Γιά ὅλα αὐτά αὐστηρή καί ἀπειλη-
τική ἀκούγεται ἡ φωνή τοῦ προ-
φήτη· «ἔρχεται λιμός», πείνα καί δίψα
φοβερή! "Ὁχι πείνα γιά ψωμί οὔτε δίψα
γιά νερό ἀλλά πείνα καί δίψα γιά τόν
λόγο τοῦ Θεοῦ (βλ. Ἀμ 8,11). Ὁ λαός
πού περιφρόνησε τούς προφήτες εἶναι
ἀνάξιος νά ἀκούει τόν λόγο τοῦ Θεοῦ.
Θά τόν στερηθεῖ, λοιπόν, παρότι θά τόν
ἀποζητᾷ!

Ποσο πικρή είναι αυτή η τιμωρία, καί ποιές θλιβερές συνέπειες ἔχει γιὰ τὴν πνευματικὴ ἀλλὰ καὶ τὴν κοινωνικὴ ζωὴ τοῦ πιστοῦ, τό διατυπώνει αἰῶνες ἀργότερα ἓνας ἄλλος τίμιος ἐργάτης στόν ἀμπελώνα τοῦ Χριστοῦ, ὁ ἅγιος Χρυσόστομος, μέ τό ἐξῆς παραστατικό παράδειγμα: «Ὅπως τὰ σώματα πού δέν καθαρίζονται στό λουτρό εἶναι γεμᾶτα ἀπό ρύπο καί ἀκαθαρσία, ἔτσι καί ἡ ψυχὴ πού δέν ἀπολαμβάνει πνευματικὴ διδασκαλία ἔχει ἐπάνω της πολλὰς κηλίδες ἀπό τὰ ἁμαρτήματά της». Διότι «στήν ἀνάγνωση τῶν ἱερῶν Γραφῶν βλέπει κανεὶς τό πρόσωπο τῆς ψυχῆς του σάν σέ καθρέφτη, ἂν εἶναι ὁμορφο ἢ ἄσχημο».

Ἄς ἀνοίξουμε τὰ μάτια μας ὅσο ἔχουμε σὴν διάθεσή μας τὸν λόγο τοῦ Θεοῦ κι ἄς τὸν ἀξιοποιήσουμε ὅσο περισσότερο μπορεῖ ὁ καθένας. Θὰ ἔρθουν ἴσως καιροί πού δέν θὰ ὑπάρχουν οἱ πνευματικές εὐκαιρίες τίς ὁποῖες σήμερα περιφρονοῦμε. Στῶμεν καλῶς!

Ἀγγελιοφόρος

«Πολεμουμένη νικᾷ!»

*«Μή μοῦ μιλάς
γιά τείχη καί ὄπλα·
τά τείχη παλιώνουν
μέ τό πέραςμα τοῦ χρόνου,
ἡ Ἐκκλησία ὅμως
ποτέ δέν γερνᾷ».*
(Ιω. Χρυσόστομος)

Ζυμωμένη μέ τήν δοκιμασία, τήν πολεμική καί τίς ἐπιθέσεις τῶν ἐχθρῶν της ἡ Ἐκκλησία συνεχίζει τήν πορεία τοῦ ἱδρυτοῦ καί Κυρίου της Ἰησοῦ Χριστοῦ, ὁ ὁποῖος ἀνά τούς αἰῶνες παραμένει «σημεῖον ἀντιλεγόμενον» (Λκ 2,34)· ἀγαπώμενος μέχρι θυσίας, ἀλλά καί πολεμούμενος μέχρι μανίας. Ἀπό τήν ἡμέρα τῆς Πεντηκοστῆς, κατά τήν ὁποία προβάλλει στό προσκήνιο τῆς ἱστορίας ἡ Ἐκκλησία, πολλοί τήν ἀγαποῦν καί βιώνοντας τό Εὐαγγέλιο πού αὐτή κηρύπτει πρόθυμα θυσιάζουν καί τήν ζωή τους γιά χάρη της, ἀλλά καί πολλοί τήν μισοῦν καί καταφέρονται μέ λύσσα καί μανία ἐναντίον της. Ἐκπληρώνεται ἔτσι διαχρονικά ἡ πρόρρηση τοῦ Θεανθρώπου πρὸς τούς πρῶτους μαθητές του· «εἰ ἐμέ ἐδίωξαν, καί ὑμᾶς διώξουσιν· εἰ τόν λόγον μου ἐτήρησαν, καί τόν ὑμέτερον τηρήσουσιν» (Ἰω 15,20). Καί -τό πιό καταπληκτικό- αὐτή ἡ ἴδια ἡ πολεμική καί οἱ ἐπιθέσεις ἐναντίον της ὄχι μόνο δέν καταλύουν καί δέν ἀδυνατίζουν τήν Ἐκκλησία, ἀλλά τήν ἀνανεώνουν καί τήν δοξάζουν μέ ἕναν τρόπο θαυμαστό καί μυστήριο.

«Ἐκκλησίας οὐδέν ἴσον», διαβεβαιώνει ὁ ἅγιος Χρυσόστομος καί ἐξηγεῖ: «Μή μοῦ μιλάς γιά τείχη καί ὄπλα· τά τείχη παλιώνουν μέ τό πέραςμα τοῦ χρόνου, ἡ Ἐκκλησία ὅμως ποτέ δέν γερνᾷ. Πόσοι πολέμησαν τήν Ἐκκλησία, καί οἱ ἴδιοι χάθηκαν, ἐνῶ αὐτή πάνω ἀπό τούς οὐρανούς ὑψώθηκε; Τήν πολεμοῦν καί νικᾷ. Τήν ἐχθρεύονται καί θριαμβεύει. Τήν ὑβρίζουν καί γίνεται λαμπρότερη. Δέχεται κτυπήματα καί δέν τσακίζεται ἀπό τίς πληγές. Κλυδωνίζεται ἀλλά δέν καταποντίζεται ποτέ!». Δέν εἶχε κλείσει ἀκόμη τήν πρώτη δεκαετία τῆς ζωῆς της, ὅταν μανιασμένοι οἱ Ἑβραῖοι ὄρμησαν νά ἐξαφανίσουν ἀπό τό πρόσωπο τῆς γῆς τούς χριστιανούς. Τό ἴδιο ἔργο σέ μεγαλύτερη τοπική καί χρονική ἔκταση καί μέ ἀποτελεσματικότερα μέσα ἐπιχείρησαν λίγο ἀργότερα οἱ ρωμαῖοι

αυτοκράτορες. Τί κατόρθωσαν; Σάν τό φύσημα τοῦ ἁέρα πού ἀναρριπίζει καί φουντώνει τήν φωτιά, ἔτσι οἱ πολέμιοι συνέβαλαν στό νά ριζοβολήσει καί νά ἀπλωθεῖ στήν γῆ ἡ πίστη. Τό αἷμα τῶν χριστιανῶν ἔγινε ἡ σπορά τοῦ χριστιανισμοῦ στά πέρατα τοῦ κόσμου. Οἱ διωγμοί κατά τῶν χριστιανῶν ἔκαναν τήν στρατευομένη Ἐκκλησία τῆς γῆς πιό ἀκμαία καί πιό δυνατή καί στόλισαν τήν θριαμβεύουσα Ἐκκλησία στόν οὐρανό μέ ἑνδεκα ἑκατομμύρια μάρτυρες, μόνο κατά τούς τρεῖς πρώτους αἰῶνες.

Μαζί μέ τούς διωγμούς καί μία ἄλλη φοβερή δοκιμασία ἐπληξε τήν Ἐκκλησία: οἱ αἵρέσεις. Οἱ διωγμοί τήν ἀπῆλλαξαν ἀπό τούς δειλούς, πού λιποψύχησαν κι ἔγιναν ἀρνητές. Δυνάμωσαν ὁμως καί ἐνίσχυσαν τούς πιστούς, τούς ἀνέδειξαν μάρτυρες ἡρωικούς καί τούς στεφάνωσαν μέ τήν αἰώνια δόξα. Μέ τόν ἴδιο τρόπο λειπούργησαν καί οἱ αἵρέσεις. Δέν ἔβλαψαν καθόλου τούς πιστούς, ἀντίθετα τούς ἐνίσχυσαν καί τούς ἐνδυνάμωσαν νά μείνουν σταθεροί στήν «παροῦσα ἀλήθεια» (Β΄ Πέ 1,12), νά τηροῦν μέ ἀφοσίωση τήν «ἄπαξ παραδοθεῖσαν τοῖς ἁγίοις πίσιν» (Ἰδ 3) καί νά ἐφαρμόζουν μέ εὐλάβεια τήν «ἀγίαν ἐντολήν» (Β΄ Πέ 2,21). Παράλληλα, ξαλάφρωσαν τήν Ἐκκλησία ἀπό ὑποκείμενα ἀνόητα καί διεστραμμένα, πού ἐγκατέλειψαν τήν θεόσδοτη ἀλήθεια γιά νά ἀσπασθοῦν καί νά ἐγκολπωθοῦν ἐπινοήματα ἀνθρώπων, οἱ ὁποῖοι εἰσηγήθηκαν ἕνα πλῆθος φαντασιοκοπημάτων καί παραδοξοτήτων, μέ τά ὁποῖα θέλησαν νά «βελτιώσουν» τάχα τήν ἀλήθεια τοῦ Χριστοῦ· αὐτό ἐπαγγέλλεται ἡ αἵρεση. Δέν ἀνησυχεῖ γιά τήν ἀποχώρηση τῶν αἵρετικῶν ὁ εὐαγγελιστής Ἰωάννης, ὁ μαθητής τῆς ἀγάπης, διότι, ὅπως ἐξηγεῖ στούς χριστιανούς, «ἐξ ἡμῶν ἐξῆλ-

θον, ἀλλ' οὐκ ἦσαν ἐξ ἡμῶν· εἰ γάρ ἦσαν ἐξ ἡμῶν, μεμενήκεισαν ἄν μεθ' ἡμῶν» (Α΄ Ἰω 2,19).

Ἦταν ἀνάξιοι τῆς βασιλείας τῶν οὐρανῶν οἱ δειλοί πού, θαμπωμένοι ἀπό τά τερπνά αὐτῆς τῆς γῆς καί αἰχμαλωτισμένοι ἀπό τό δικό τους θέλημα, ἀδιαφόρησαν γιά τό θέλημα τοῦ Θεοῦ, ἀρνήθηκαν νά κακοπαθήσουν γιά χάρη του, προτίμησαν τήν γῆ ἀπό τόν οὐρανό. Ἀποδείχθηκαν «υἱοί τῆς ἀπωλείας» (Ἰω 17,12· πρβλ. Β΄ Θε 2,3), ὅπως καί ἐκεῖνοι πού προτίμησαν νά ἀπομακρυνθοῦν ἀπό τήν Ἐκκλησία καί νά ἐνταχθοῦν σέ κάποια αἵρετική ὁμάδα. Καί οἱ μέν καί οἱ δέ μόνοι τους ἔκριναν τόν ἑαυτό τους ἀκατάλληλο γιά τήν δόξα τοῦ Θεοῦ. Γι' αὐτό καί ὁ Θεός τούς ἀποστράφηκε. Ὁ Πανάγαθος καί Παντοδύναμος Θεός πού ἀγόρασε τήν Ἐκκλησία μέ τό τίμιο αἷμα του καί ὑπέρμετρα τήν ἀγαπᾷ, ὁ Θεός πού ὅλους τούς θέλει κοντά του, στήν σωτηρία, δέν θέλει ἐκείνους πού δέν τόν θέλουν. Ἐκείνους πού τόν περιπαίζουν, πού δέν τόν παραδέχονται ὅπως εἶναι ἀλλά τόν παραμορφώνουν καί τόν παραποιοῦν κατά τά δικά τους μέτρα, τούς βδελύσσεται, δέν τούς ἀνέχεται στήν ἀγία οἰκογένεια τῆς Ἐκκλησίας του. Τούς ἀφήνει νά πᾶνε στήν ἀπώλεια, πού μόνοι τους ἐπέλεξαν.

Ἡ καταδίκη τῶν ἀπίστων καί τῶν αἵρετικῶν βαρύνει τούς ἴδιους, ὅχι τόν Θεό! Μέ αὐτή τήν ἐμπειρία ὁ ἀπόστολος Παῦλος, πού γνώριζε καλά ὅχι μόνο τά τῆς Ἐκκλησίας ἀλλά καί τά τοῦ κόσμου, ἐθνικοῦ καί ἰουδαϊκοῦ, διακηρύττει ὅτι ἐμεῖς πιστεύουμε σέ Θεό ζωντανό, πού εἶναι «σωτήρ πάντων ἀνθρώπων, μάλιστα πιστῶν» (Α΄ Τι 4,10). Ὁ Θεός προσφέρει σέ ὅλους τήν σωτηρία, τήν ἀπολαμβάνουν ὁμως μόνον οἱ πιστοί, ὅσοι, δηλαδή, ἐκούσια ἀποθέτουν τήν ζωή καί

τόν έαυτό τους όλο στό θέλημα τοῦ Θεοῦ καί παραδίδουν σ' Έκεῖνον τήν έλευθερία τους.

Άφησαν άνενέργητη τήν προσφορά τοῦ Θεοῦ καί έμειναν έκτός σωτηρίας οἱ έθνικοί, πού ήθελαν τόν Θεό στά μέτρα τους, πού έπινόησαν τόν μοιχό Δία, τόν μέθυσο Βάκχο, τόν έκφυλο Διόνυσο καί όλους τούς άλλους είδωλολατρικούς θεούς, πόρνους καί φαύλους, γιά νά τούς έχουν όδηγούς καί προστάτες στήν ίκανοποίηση τών άκατονόμαστων έπιθυμιών τους. Άλλά δέν σώθηκαν ούτε καί οἱ Ιουδαῖοι, πού άν καί γνώριζαν τόν αληθινό Θεό, τόν Γιαχβέ, δέν ύποτάχθηκαν στό θέλημά του· μάλλον ήθελαν τόν Θεό ύποταγμένο στό δικό τους θέλημα. Τήν ήμέρα τῆς Πεντηκοστῆς, όταν τό άγιο Πνεῦμα «ώσαν βιαία πνοή» έσεισε τά Ίεροσόλυμα, οἱ Ιουδαῖοι είδαν νά εκπληρώνεται δυναμικά ή προφητεία τοῦ Ίωήλ (3,1-5) καί τοῦ προφητάνακτα Δαβίδ (Ψαλμός 15). Βεβαιώθηκαν γιά τήν έμπειρία τών αποστόλων, πού δειλοί καί φοβισμένοι πρίν, κατήγγελλαν τώρα μέ παρρησία τά μεγαλεῖα τοῦ Θεοῦ. Κι όμως δέν πίστεψαν παρά μόνον τρεῖς χιλιάδες, όσοι είχαν τό σθένος νά μετανοήσουν!

Αὐτά πού μαρτυρεῖ ή ιστορία, τά έπιβεβαιώνει ή καθημερινότητα τών ήμερῶν μας. Όσοι δέν τολμοῦν νά μετανοήσουν, μένουν έξω από τήν σωτηρία, έξω από τήν Έκκλησία καί τίς περισσότερες φορές ένεργοῦν ως σκληροί πολέμιοι τῆς. Δέν είναι λίγες σήμερα οἱ ύλιστικές δυνάμεις, πού μέ έμπάθεια καί μανία πολεμοῦν τήν Έκκλησία καί ώστόσο -τί παράδοξο!- χωρίς νά τό θέλουν γίνονται κράχτες καί διαφημιστές τῆς Έκκλησίας· άγωνίζονται μέ κάθε τρόπο γιά νά τήν βλάψουν, αλλά στήν πραγματικότητα τῆς έξασφαλίζουν τήν πιό

μεγάλη ώφέλεια. Από τήν άλλη, ή χάρη τοῦ άγίου Πνεύματος είναι ή συνεκτική δύναμη πού ένώνει πραγματικά φυλές καί γλώσσες καί λαούς τῆς γῆς μέσα στήν Έκκλησία. Αὐτή χαρίζει καί συντηρεῖ τήν ένότητα καί διατηρεῖ αιώνια κι άσάλευτη τήν Έκκλησία, σάν τόν Ίησοῦ Χριστό, τήν άγία κεφαλή τῆς. Ζῇ όμως τίς ιδιότητες αὐτές ή Έκκλησία στό μέτρο πού βιώνει τό Εὐαγγέλιο, πού ύπακούει καί ύποτάσσεται στό θέλημα τοῦ Άρχηγοῦ τῆς. Διαφορετικά, μπορεῖ νά αριθμεῖ εκατομμύρια μελῶν, νά έχει δύναμη καί χρῆμα καί έξουσία καί άλλες θαυμαστές έπιτυχίες, νά ευδοκιμεῖ κατά κόσμον, αλλά Έκκλησία Χριστοῦ δέν είναι!

Πολλοί, διώκτες καί αίρετικοί, πολέμησαν καί πολεμοῦν τήν Έκκλησία, μά τίποτε δέν κατόρθωσαν. Είναι οἱ έχθροί «ék τῶν έξω», πού τελικά συντρίβονται, ένῳ ή Έκκλησία παραμένει άσάλευτη καί άκμαία. Δέν τούς φοβάται αὐτούς ή Έκκλησία, διότι έρχονται καί παρέρχονται. Ένας έχθρός μόνο τήν λυπεῖ, ένας έχθρός «ék τῶν ένδον». Είναι οἱ άσυνεπείς χριστιανοί, αὐτοί πού περιορίζουν τόν χριστιανισμό τους στό όνομα μόνο καί στήν εκπλήρωση κάποιων έθιμοτυπικῶν ύποχρεώσεων. Στό όνομα είναι χριστιανοί καί στήν ζωή είδωλολάτρες, άχρίστιανοι. Αὐτοί αποτελοῦν τόν πιό επικίνδυνο έχθρό τῆς Έκκλησίας. Όλοι οἱ άλλοι όχι μόνον είναι άκίνδυνοι, αλλά καί άπεργάζονται τήν δόξα τῆς, διότι ή Έκκλησία, όπως έπισημαίνει ό άγιος Χρυσόστομος, είναι ένα διαμάντι· όσο χτυπιέται τόσο περισσότερο λαμποκοπᾷ καί τόσο ένδοξότερος ήχεῖ μέσα στούς αἰῶνες ό παιάνας τῆς: «αὕτη έστιν ή νίκη ή νικήσασα τόν κόσμον, ή πίσις ήμῶν» (Α΄ Ίω 5,4)!

Στ. Ν. Σάκκος

«Ὑμεῖς ἐστε τό ἅλας τῆς γῆς»

Προσαρμόζοντας τίς φυσικές ιδιότητες τοῦ ἁλατος στήν πνευματική καί ἠθική ζωή καί στήν προσφορά τῶν μαθητῶν του ὁ Κύριος καθορίζει τήν ἀποστολή τους· «Ὑμεῖς ἐστε τό ἅλας τῆς γῆς· ἐάν δέ τό ἅλας μωρανθῇ, ἐν τίνι ἁλισθήσεται; εἰς οὐδέν ἰσχύει ἔτι εἰ μή βληθῆναι ἔξω καί καταπατεῖσθαι ὑπό τῶν ἀνθρώπων» (Μθ 5,13· πρβλ. Λκ 14, 34-35). Γι' αὐτό οἱ ὑμνογράφοι χρησιμοποιοῦν τή μεταφορά στίς μνήμες ἀποστόλων, ἀλλά καί πατέρων τῆς Ἐκκλησίας, οἱ ὁποῖοι συνέχισαν τό ἔργο ἐκείνων. Ἀλλωστε ὡς εὐαγγελικό ἀνάγνωσμα στή μνήμη τους ἀναγινώσκεται αὐτή ἡ περικοπή.

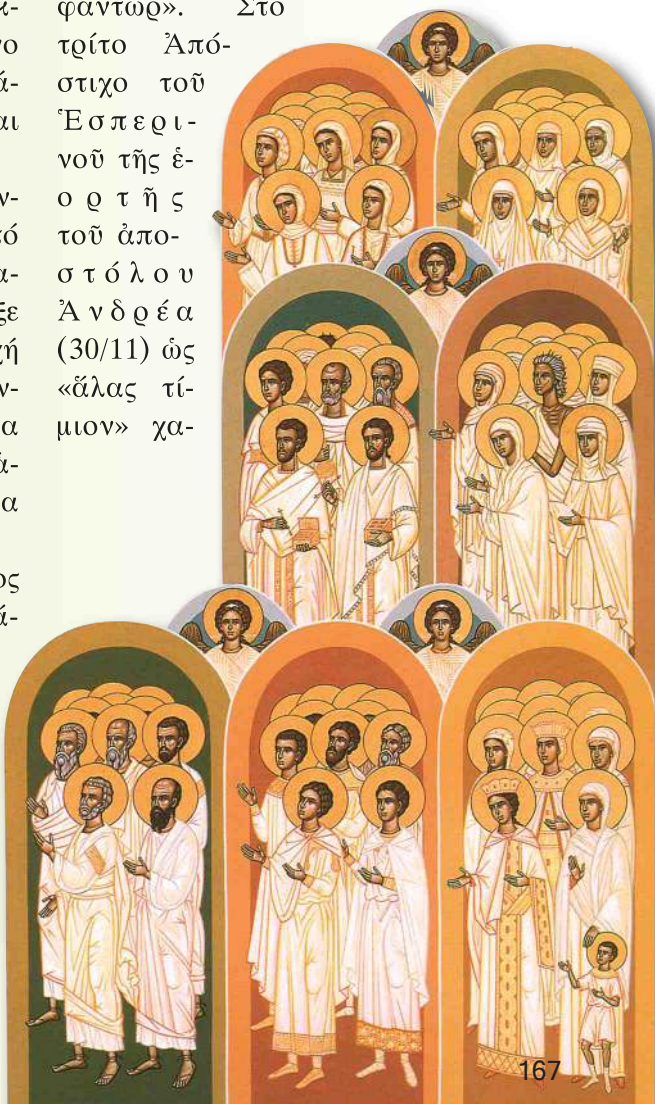
«Ἄλας θεῖον» χαρακτηρίζει ὁ Ἰωάννης μοναχός τόν προφήτη Ἐλισαῖο, στό πρῶτο τροπάριο τῆς ἡ' ὥδης τοῦ Κανόνα τοῦ προφήτη (14/6), διότι ὑπῆρξε «θεοφόρος» μέσα στή σκοτεινή ἐποχή τῆς Παλαιᾶς Διαθήκης. Μάλιστα, ὑπενθυμίζει ὁ ἐκκλησιαστικός ποιητής ἕνα σημεῖο πού ἐπιτέλεσε ὁ προφήτης μέ ἀλάτι, καί τό ὁποῖο ἱστορεῖται στό Δ' Βα 2,19-22· «ἀλσί ἰάσω νάματα ἄτεκνα».

Τή συμβολική σημασία τοῦ ἁλατος ὑπογραμμίζουν οἱ χαρακτηρισμοί «ἅλας θεῖον» καί «τίμιον», ἀλλά καί οἱ συγκεκριμένες ἀρετές τῶν ἁγίων πού προβάλλονται στήν ὑμνογραφία. Στή γιορτή τοῦ ἀποστόλου Μαθθία (9/8) π.χ., ὁ ὁποῖος ὡς «ἅλας θεῖον ἐβλήθη εἰς τόν κόσμον», ἡ δράση του παραβάλλεται μέ τήν ἀντισηπτική καί μέ τή «νοστιμική» ιδιότητα πού ἔχει τό ἅλας. Ὁ ἅγιος καθάρισε τόν κόσμο ἀπό τήν «σηπε-

δόνα τῆς πλάνης» διδάσκοντας «νόστιμα διδάγματα».

Τή συντηρητική ιδιότητα τοῦ ἁλατος ἐφαρμόζει ὁ ὑμνογράφος Θεοφάνης καί στή δράση τοῦ ἀποστόλου Φιλίππου (14/11). «Ἐμβληθεῖς θεῖον ἅλας παρὰ Χριστοῦ» στή φθαρμένη ἀπό τά πάθη τῆς ἀνθρωπότητα ὁ ἀπόστολος «ἀνεξήρανε ταύτης τήν σηπεδόνα τήν δεινήν», φανερώνοντάς της τόν Θεό, ὅπως δηλώνει τό ἐπίθετο «θεοφάντωρ». Στό

τρίτο Ἀπόστιχο τοῦ Ἑσπερινοῦ τῆς ἑορτῆς τοῦ ἀποστόλου Ἀνδρέα (30/11) ὡς «ἅλας τίμιον» χα-

ρακτηρίζεται ἡ «σοφία» τοῦ ἀποστόλου, πού ξήρανε τήν «σηπεδόνα ἀθείας» καί κατέπληξε τοὺς θιασῶτες τῆς «μωρανθείσης σοφίας», δηλαδή αὐτοὺς πού δέν γνώρισαν τόν Χριστό.

Στό πρῶτο τροπάριο τῆς δ' ὁδῆς τοῦ Κανόνα στόν ἀπόστολο Σίμωνα τόν Ζηλωτή ὁ ὕμνογράφος Θεοφάνης συνοψίζει στό ἅλας - καί στό φῶς- ὅλα τὰ χαρίσματα καί τίς «εὐαγγελικές χάριτες». Γι' αὐτό, μέ τόν ἐνθουσιασμό πού προξενεῖ μία μεγάλη ἀνακάλυψη ὁ ὕμνογράφος Ἰωάννης Εὐχαΐτων ἀναφωνεῖ μιλώντας γιά τόν ἅγιο Χρυσόστομο: «Ἰδοὺ τῆς γῆς τό ἅλας τήν γῆν ἡδύνει». Εἶναι ὁ ἅγιος, πού μέ τήν παρουσία καί τή διακονία του φέρνει τρυφή καί ζωή στοὺς «θανεῖν μή θέλοντας».

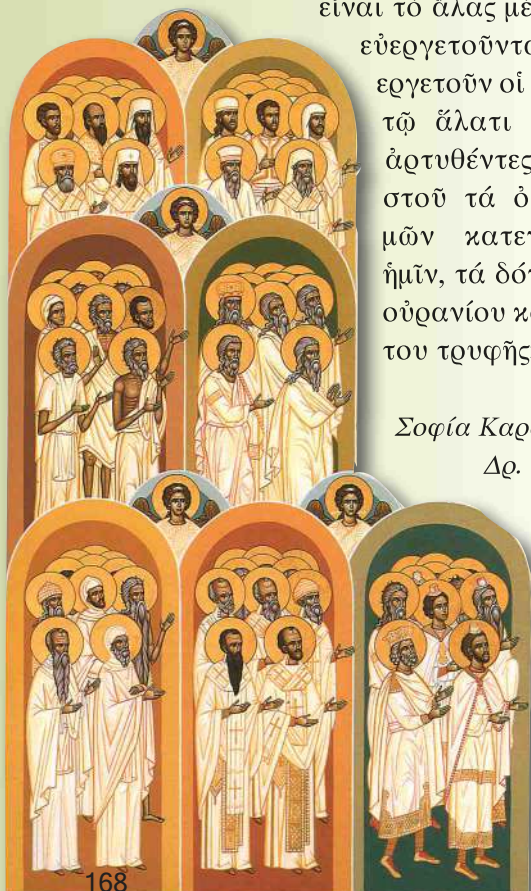
Γιά νά μήν ὑπερτιμηθεῖ ἡ ἀνθρώπινη συμβολή τονίζεται ὅτι τοῦ Χριστοῦ

εἶναι τό ἅλας μέ τό ὁποῖο εὐεργετοῦνται καί εὐεργετοῦν οἱ ἅγιοι. «Οἱ τῷ ἁλατι τόν νοῦν ἀρτυθέντες τοῦ Χριστοῦ τὰ ὁψώνια ἡμῶν κατεγλύκαναν ἡμῖν, τὰ δόγματα τῆς οὐρανίου καί ἀκηράτου τρυφῆς».

Σοφία Καρακασίδου
Δρ. Θεολογίας

Μέ τήν Ἀνάληψή του ὁ Χριστός ἀνοίγει τὰ οὐράνια, συμφιλιώνει τήν ἀνθρωπότητα μέ τόν Θεό, ἐγκαινιάζει τόν δρόμο, τήν γέφυρα μεταξύ γῆς καί οὐρανοῦ, γιά νά κατεβεῖ στήν συνέχεια τό Πνεῦμα τῆς ἀληθείας, ὁ Παράκλητος. Εὐφρόσυνα τό διατυμπανίζουν οἱ ὕμνοι τῆς Ἐκκλησίας: «Ἀνέβη ὁ Θεός ἐν ἀλαλαγμῷ, Κύριος ἐν φωνῇ σάλπιγγος τοῦ ἀνυψῶσαι τήν πεσοῦσαν εἰκόνα τοῦ Ἀδάμ καί ἀποστεῖλαι Πνεῦμα Παράκλητον τοῦ ἀγιάσαι τὰς ψυχὰς ἡμῶν». Ὁ βαπτισμός τῶν μαθητῶν «ἐν Πνεύματι ἁγίῳ» συνετελεῖται κατά τήν Πεντηκοστή. Ἀπό τότε σέ κάθε ἱερή διακονία πού τελεῖται διά τῶν ἀνθρώπων στήν Ἐκκλησία, ἡ τελεταρχική καί κυρίαρχη δύναμη εἶναι τό ἅγιο Πνεῦμα. Μέ τήν πύρινη γλῶσσα τῆς Πεντηκοστῆς συγγράφουν οἱ ἀπόστολοι τήν Καινή μας Διαθήκη. «Ἐν Πνεύματι ἁγίῳ» ἐπιτελοῦν τὰ «σημεῖα», τὰ θαύματα. Τό ἅγιο Πνεῦμα διοικεῖ καί κατευθύνει τήν Ἐκκλησία, «ὅλον συγκροτεῖ τόν θεσμόν τῆς Ἐκκλησίας».

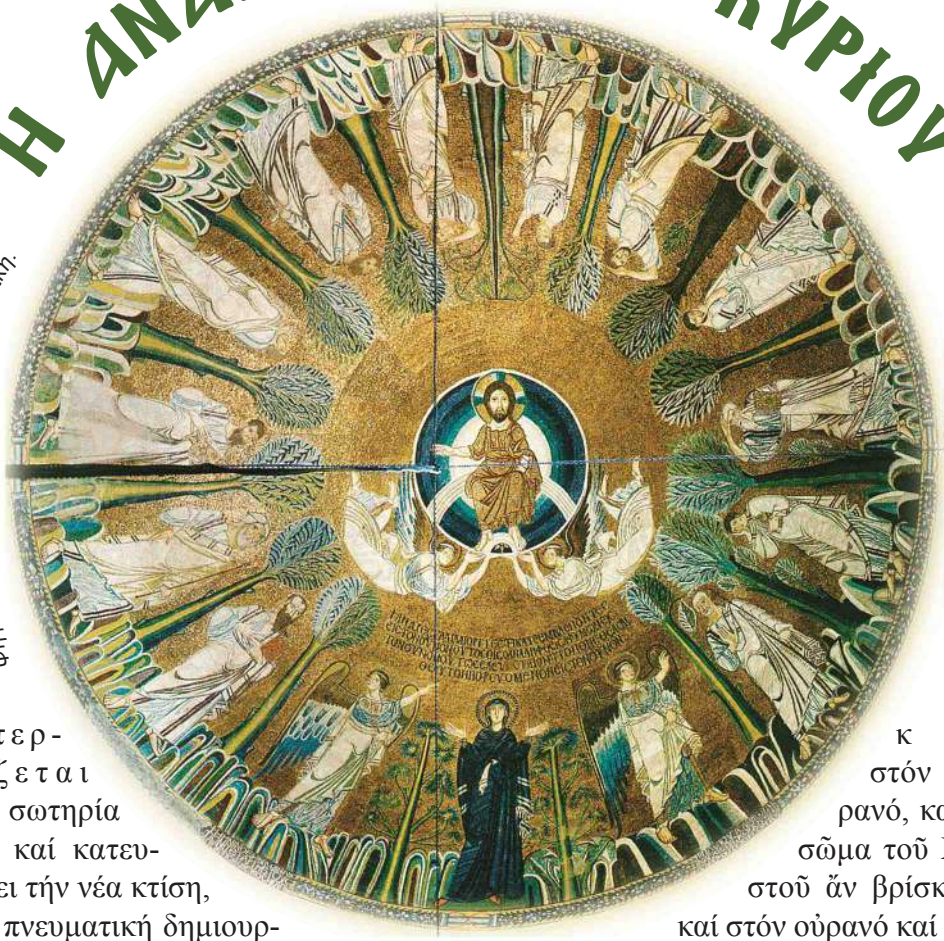
Διακρίνοντας τὰ πρόσωπα τῆς ἁγίας Τριάδος καί τό ἔργο πού τό καθένα ἀπό αὐτά ἐπιτελεῖ, δέν πρέπει νά λησμονοῦμε ὅτι τὰ τρία πρόσωπα εἶναι ὁ ἕνας τριαδικός Θεός. Ὁ τριαδικός Θεός δημιουργεῖ τὰ σύμπαντα, κυβερνᾷ τόν κόσμο,

Αγιογραφία Ἱ. Κ. «Ὁ Εὐαγγελισμός τῆς Θεοτόκου», Οἰνοῦσες Χίου.

Η ΑΝΑΛΗΨΗ ΤΟΥ ΚΥΡΙΟΥ

ψηφιδωτό ἱ. Ν. Ἀγ. Σοφίας, Θεσσαλονίκη.

κατεργάζεται
τὴν σωτηρίαν
μας καὶ κατε-
θύνει τὴν νέα κτίση,
τὴν πνευματικὴ δημιου-
ργία, πού εἶναι ἡ Ἐκκλησία. Κατὰ τὴν
ἐπιγραμματικὴ διατύπωση τοῦ Μ. Ἀθα-
νασίου, «ὁ Πατὴρ διὰ τοῦ Λόγου ἐν
Πνεύματι ἁγίῳ τὰ πάντα ποιεῖ». Καὶ ὁ
ἅγιος Χρυσόστομος διδάσκει: «Πρόσεχε
τὸ θαυμαστό! Δέν λέγω ὅτι τὸ ἅγιο
Πνεῦμα κατέβηκε ἀπὸ τὸν οὐρανὸ καὶ
ὅτι δέν εἶναι πιά στὸν οὐρανό, καὶ ὅτι τὸ
σῶμα πῆρε σάν ἀντάλλαγμα τὸν οὐρα-
νό, καὶ τὸ ἅγιο Πνεῦμα τὴν γῆ, ἀλλὰ ὅτι
τὸ ἅγιο Πνεῦμα εἶναι καὶ μαζί μας καὶ
παντοῦ καὶ στὸν οὐρανό. Διότι λέγει ὁ
Δαβίδ· “Ποῦ θὰ ξεφύγω ἀπὸ τὸ Πνεῦμα
σου;” (Ψα 138,7). Καὶ γιατί ἀπορεῖς ἂν
τὸ ἅγιο Πνεῦμα βρίσκεται καὶ μαζί μας

καὶ
στὸν οὐ-
ρανό, καὶ τὸ
σῶμα τοῦ Χρι-
στοῦ ἂν βρίσκεται
καὶ στὸν οὐρανό καὶ μαζί

μας; Κράτησε ὁ οὐρανὸς τὸ ἅγιο
σῶμα, δέχθηκε καὶ ἡ γῆ τὸ ἅγιο Πνεῦ-
μα. Ἦρθε ὁ Χριστὸς καὶ ἔφερε τὸ ἅγιο
Πνεῦμα, ἀνέβηκε στὸν οὐρανὸ καὶ μετέ-
φερε μαζί του τὸ δικό μας σῶμα. Καὶ
εἶναι δυνατόν νά δεῖ κανεὶς τὴν μορφή
τοῦ Ἀδάμ, πού ἦταν θαμμένη στὸν τάφο,
ὄχι πιά νά φαίνεται μαζί μέ τοὺς ἀγγέ-
λους, ἀλλὰ νά κάθεται μαζί μέ τὸν Θεό
πιό πάνω ἀπὸ τοὺς ἀγγέλους, γιὰ νά
βάλει καὶ μᾶς νά καθίσουμε μαζί του».

Στ. Ν. Σάκκου

(Απὸ τὸ βιβλίο

«Ἡ Ἀνάληψη τοῦ Κυρίου», σσ. 78-79)

Πεντηκοστή

Ὁ θάνατος, δόξα τῷ Θεῷ, νικήθηκε. Τώρα ἀπομένει νά νικηθεῖ ἡ ζωή, ἡ ζωή μας, πράγμα δύσκολο, γιατί πρέπει νά τή νικήσουμε ἐμεῖς, ἐν ἀντιθέσει μέ τό θάνατο πού τόν νίκησε Ἄλλος γιά μᾶς.

Ἄν τή νικήσουμε, μεταβαίνουμε ἀπό τώρα «ἐκ τοῦ θανάτου εἰς τήν ζωήν». Ἄν μᾶς νικήσει, ξαναγυρνᾶμε πάλι ἀπ' τή ζωή στό θάνατο· αὐτό θά πει δέντρα φθινοπωρινά δις ἀποθανόντα, δυό φορές πεθαμένα, μία πρίν τόν Χριστό, τότε πού δέν Τόν ξέραμε καί μία

μετά, τώρα πού Τόν ξέρουμε ἀλλά δέν Τόν ζοῦμε.

Δέν καταλάβαμε ἀκόμα πόσο πολύ μᾶς ἀνήκει ἡ ζωή μας. Πόσο ἔχουμε ἐξουσία ἀπάνω της νά τή λύσουμε καί νά τήν ξαναφτιάξουμε. Νά τήν γκρεμίσουμε καί νά τήν ξαναχτίσουμε.

Εἶδα θανάτους μέ τά μάτια μου, ἀλλά δέν ἔκλαφα τόσο γι' αὐτούς ὅσο ἔκλαφα γιά τίς ζωές πού εἶδα γύρω μου. Φτωχές καί παράλογες, πειστικές καί πεισμένες, ἀσφυκτικές. Ποιές; Οἱ ζωές. Δηλαδή τό φῶς τῶν ἀνθρώπων. Νά μήν μπορούμε νά διαχειριστοῦμε τό φῶς πού μᾶς δόθηκε!

Αὕτη εἶναι καί ἡ μεγάλη μας παραφωνία ἀνάμεσα στήν πίστη καί στή ζωή. Ἡ πίστη μας νά εἶναι ἡ πίστη τῆς Ἀναστάσεως καί οἱ ζωές μας νά εἶναι ξεριζωμένες καί ἄκαρπες, σύννεφα χωρίς νερό περιφερόμενα ἀπό τυχαίους ἀνέμους, ἀφρισμένα ἄγρια κύματα θαλάσσης, ἀστέρες πλανῆτες δίχως τροχιά, ἐδῶ κι ἐκεῖ.

Δέν ἀλλάξαμε τή ζωή μας καί ὅπως φαίνεται δέν εἴμαστε διατεθειμένοι νά τήν ἀλλάξουμε, τουλάχιστον πρὸς τό παρόν. Μᾶς βόλεψε πολύ αὐτό τό καβούκι πού κουβαλᾶμε ἐπάνω μας καί τό ἴφταξαν γιά μᾶς πολυσύνθετοι καί πολυποικίλοι μαστόροι.

Βαραίνουν ἐπάνω μας κληρονομικές σκιές ἐπτά γενεῶν. Μᾶς κυνηγοῦν γιὰ πάντα οἱ μορφές τῶν γονιῶν μας καί ἀκόμα ἀκοῦμε τὰ βράδυα τίς φωνές, τίς πληγές, τὰ ὄνειρα τῶν πρώτων μας χρόνων. Καί μαζί μέ ὅλα αὐτά οἱ ἐπιλογές μας πού εἶναι ἀναρίθμητες. Ὅλα αὐτά ἔφτιαξαν τό καβούκι τῆς ζωῆς μας πού μέσα του βολέψαμε μέ τόν καιρό ὅλα τὰ πάθη μας, ὅλα τὰ λάθη μας, ὅλες τίς θέσεις μας. Μπορεῖ νά σπάσει αὐτό τό σκληρό κέλυφος; Λάθος εἶπα στήν ἀρχή ὅτι μπορούμε νά νικήσουμε ἐμεῖς τή ζωή μας. Χρειάζεται «ἤχος βιαίας πνοῆς» γιὰ νά σπάσει τίς σιδερένιες ἀμπάρες, νά διαπεράσει τὰ συνειδητά καί ἀσυνειδήτα φράγματα, νά διαποτίσει τὰ σκληρά στρώματα τῆς ζωῆς μας. Ὁ Υἱός ἔσπασε μόνος του τό κλεῖθρο τοῦ θανάτου γιὰ μᾶς. Τό ἅγιο Πνεῦμα μπορεῖ νά σπάσει μαζί μέ μᾶς τὰ κλεῖθρα τῆς ζωῆς μας.

Καί ἄν ὁ Υἱός ἀναστημένος προσποιεῖται ὅτι θέλει «πορρωτέρω πορεύεσθαι», τήν ἴδια προσποίηση ἔχει ἀπέναντί μας τό Πνεῦμα ἐκπορευόμενο, πού εἶναι Πνεῦμα ἐλευθερίας. Πρέπει νά κράξουμε ἐμεῖς «ἐλθέ καί σκήνωσον ἐν ἡμῖν», καί ὅταν σκηνώσει, ἰδοῦ: ἀγάπη, χαρά, εἰρήνη, μακροθυμία, ἐξυπηρετικότητα, ἀγαθωσύνη, ἀξιοπιστία, πραότητα, ἐγκράτεια.

Αὐτά εἶναι τὰ δῶρα τοῦ Πνεύματος πού γίνονται καρποί στό κατάξερο δέντρο τῆς ζωῆς μας. Πού δίνουν νερό στά ἄνυδρα σύννεφα τῶν ἐπιθυμιῶν μας. Πού γαληνεύουν τοὺς ἄγριους παφλασμούς τῶν παθῶν μας. Πού ξαναβάζουν σέ δρόμο τόν ἐκτροχιασμένο γενεαλογικό καί προσωπικό μας ἀστερισμό.

Αὕτη εἶναι πλέον ἡ δική μας Πεντηκοστή ἐν μυστηρίῳ καί ἐν ζωῇ. Ἡ Πεντηκοστή τῆς ζωῆς μας.

ΖΓ.

ΑΓΑΠΗΤΟΙ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΕΣ

Στό φάκελο τοῦ περιοδικοῦ, μαζί μέ τό ὀνοματεπώνυμό σας σημειώνεται ἡ ἡμερομηνία λήξεως τῆς ἐτήσιας συνδρομῆς σας. Ἡ ἀνανέωση τῆς συνδρομῆς μπορεῖ νά γίνει:

- στά γραφεῖα τῆς Ἀδελφότητος,

Πέλοπος 7

546 33 Θεσσαλονίκη

- στό Βιβλιοπωλεῖο

«ΑΠΟΛΥΤΡΩΣΙΣ»

Γ. Μπακατσέλου 5,

546 31 Θεσσαλονίκη

- στήν ΑΓΡΟΤΙΚΗ ΤΡΑΠΕΖΑ:

074 01 011532 20

Γιά τοὺς συνδρομητές τοῦ

ἐξωτερικοῦ IBAN:

GR 73 0432 3240 0007

4010 1153 220 ATEBank

SWIFT or BIC code:

ABGRGAA

Καί μήν ξεχνᾶτε:

Μετά τήν κατάθεση, ταχυδρομήστε **-ἀφοῦ προσθέσετε τό ὀνοματεπώνυμό σας-** τήν ἀπόδειξη τῆς Τράπεζας στή διεύθυνση τοῦ περιοδικοῦ:

«ΑΠΟΛΥΤΡΩΣΙΣ»

Πέλοπος 7,

546 33 Θεσσαλονίκη

ἢ στείλτε τήν

στό fax: 2310 270630.

Κορφή καί γκρεμός

Ἅγιος καί εὐλογημένος ἦταν ὁ πόθος. Ἱερό τό ξεκίνημα. Κι ἡ ἀπόφαση τῆς ἀποταγῆς ὅλων τῶν ὑπαρχόντων μία ἐπανάσταση μέσα στό περιβάλλον του ὅπως καί μέσα στό «εἶναι» του. Ποίος ὁ ἥρωας; Κάποιος ... Ἰάκωβος. Κάποιος ἀκόμη ἀπό τοὺς ἀφανεῖς ἐκείνους ἥρωες πού «μισοῦν», κατὰ τὴν πατερικὴ ὁρολογία, τὸν κόσμο κι ἀκολουθοῦν τὸν Χριστό. Αὐτός μάλιστα ἀνήκει σέ κείνους πού ζητοῦν νά ζήσουν τὴν ἀποκλειστικότητα καί τό ἀπερίσπαστο στόν θεῖο ἔρωτά τους μέσα στή μοναξιά, μέσα στὴν ἐρημία. Ἀθληση, ὅσο μεγαλειώδης τόσο καί ἐπικίνδυνη. Κορφή καί γκρεμός σέ ἀπόσταση ἀνάσας. Ἀκροβασία σέ σχοινὶ πάνω ἀπ' τὸ βάραθρο τῆς χαμένης σωτηρίας. Ἄν φτάσεις στὴν ἀπέναντι πλευρὰ λογιέσαι ἅγιος.

Μόνο πού τοῦτος ὁ δικός μας τό πίστεψε πρὶν φτάσει... Ὁ καημένος ὁ Ἰάκωβος στίς πολὺ μεγάλες ἀσκήσεις του καί στοὺς ἀγῶνες του ἔβαλε σύμβουλο κακὸ τὴ μοναξιά ἀπ' τὴ μιά καί τὸ δικό του θέλημα ἀπ' τὴν ἄλλη. Ἡ ἔλλειψη ἀδελφῶν καί τὸ θέλημά του ἔφεραν τὸ κακό:

«Τόσον ὑπερηφανεύθη ἐκ συνεργίας τοῦ μισανθρώπου διαβόλου, ὥστε ἐτόλμα καί ἔλεγε: ποῖος ἄλλος ἡξεύρη καλλίτερον ἐμοῦ τὴν σωτηρίαν μου;».

Ὁ ἄνθρωπος, ἂν δέν προσέξει, εὐκολα πέφτει· καί τότε ὁ «μισάνθρωπος» ἀκόμη εὐκολότερα καταφέρνει νά συνεχίσει τὴν πτώση του, νά ὁλοκληρώσει

τὴν καταστροφή του, μέχρι νά τὸν κάνει ὁλότελα δικό του.

Ἔτσι κι ὁ δυστυχὴς Ἰάκωβος, πέφτοντας στὴν παγίδα τοῦ ἀγγελόμορφου διαβόλου πού τοῦ παρουσιάστηκε εὐθύς μετὰ τὴν ὑπερηφάνεια του, πίστεψε στὴν ἀναγγελία του: «Καθάρισον τό κελλίον σου καί ἀνάσας λαμπάδας καί θυμιάματα, εὐτρέπισον τὸν ἑαυτὸν σου. Διότι ὁ Χριστὸς εὐαρεστηθεὶς εἰς τὴν ἀσκησίν σου, ἔρχεται τὴν νύκτα ταύτην διὰ νά σοῦ δώσει χάριτας πολλάς».

Κι ἄνοιξε τὴ θύρα τοῦ κελλιοῦ του ἐκείνη τὴ νύχτα ὁ φτωχὸς καί περίμενε τὸν ... μεγάλο ἐπισκέπτη. Σάν ἐμφανίστηκε, λοιπόν, σκύβει καί τὸν προσκυνᾷ. Τότε ὁ ἀντίχριστος τὸν χτυπᾷ στό μέτωπο. Κατὰ θεία οἰκονομία ὅμως δέν μένει· γυρνᾷ καί φεύγει.

Αὐτὸ ἦταν! Σεισμός στὴν καρδιά τοῦ πεπτωκότος ἀσκητοῦ! Τὰ μάτια ἄνοιξαν καί εἶδαν! Ἄνοιξαν γιὰ νά γεμίζουν ἀπὸ τότε μέ τὰ δάκρυα τῆς μετανοίας.

Θρηνώντας ἔφτασε στό πλησιέστερο Κοινόβιο κι ἄνοιξε τὴν καρδιά του στόν γέροντα· κι ἔθεσε εὐθύς ὑπὸ ὑπακοή καί καθοδήγηση τὸ πλανεμένο θέλημά του.

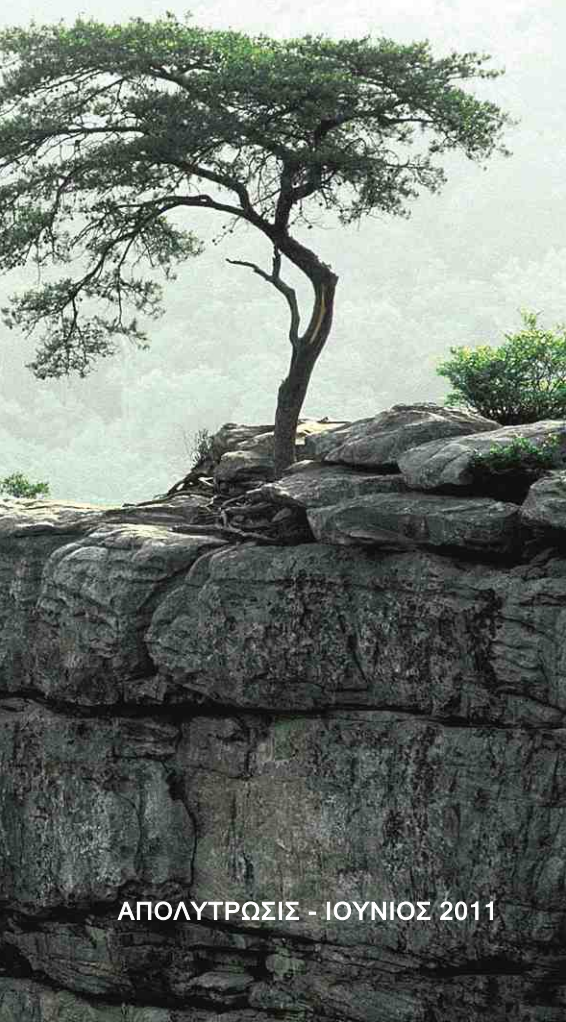
Νάτος τώρα, μάγειρας στό μοναστήρι, μέ πλήρη ὑπακοή καί ταπείνωση. Συνεπῆς καί στ' ἄλλα διακονήματα καί τίς μοναχικὲς ἀσκήσεις.

Πάντα ὅμως μέ μέτρο. Πάντα φυλάγοντας τόν κανόνα τοῦ γέροντά του ἐπακριβῶς. Τίποτα παραπάνω...

«Καί μαθὼν οὕτω τήν ὁδόν τοῦ Θεοῦ μέ πολλήν διάκρισιν, ἔγινε θαυματουργός ἐξαίσιος ὁ ὅσιος Ἰάκωβος, καί οὕτω τελειώσας τήν ζωήν του ἀπῆλθε πρὸς Κύριον». Ἡ Ἐκκλησία μας τόν τιμᾷ στίς 3 Ἰουνίου.

Ἄς ἔχουμε τήν εὐχή του καί τή ζωή του ἐνώπιόν μας πάντοτε, ἀφ' ἐνός μέν γιά νά... παίρνουμε τά μέτρα μας ἀφ' ἐτέρου δέ γιά νά... μετροῦμε αὐτά πού παίρνουμε!

Μ. Ἰ. Λαμψίδου

«Ὡ Κύριε τοῦ οὐρανοῦ καί τῆς γῆς! Θεέ τοῦ Ἀβραάμ, Ἰσαάκ καί Ἰακώβ, Θεέ τῶν ἀποστόλων, τῶν πατέρων καί διδασκάλων τῆς Ἐκκλησίας. Μέσα εἰς τήν σύγχρονον γενεάν ἀκούεται καί πάλιν ἡ φωνή Σου, φωνή πού καλεῖ εἰς θυσίαν ὁλοκληρωτικήν τούς πιστούς. Ὁ κόσμος διά νά ἐξυπνήσῃ ἀπό τόν λήθαργον τῆς πλάνης καί τῆς ἁμαρτίας, ἀπό τήν κατάστασιν τῆς νεοειδωλολατρίας πού ζῇ, ἔχει ἀνάγκην ἡρωϊκῶν παραδειγμάτων ὑψίστης ἀγάπης πρὸς Σέ. Ἡ ἀγάπη αὐτή, ἡ αὐτοθυσιαστική ἀγάπη, διεγείρει τά νωθρά πνεύματα καί συγκλονίζει τόν κόσμον...

Τήν εἰδωλολατρικήν αὐτοκρατορίαν τῆς Ρώμης, τήν αὐτοκρατορίαν τῶν Νερώνων καί Καλιγούλων, συνεκλόνησεν ἡ μέχρις αὐτοθυσίας αὐταπάρνησις τῶν ἀποστόλων καί τῶν πρώτων χριστιανῶν.

Ὡ Κύριε! Νεκρά καί ἐσβεσμένα εἶνε τά θυσιαστήρια τῶν καρδιῶν μας. Στεῖλε καί εἰς ἡμᾶς τό πῦρ τοῦ οὐρανοῦ. Ἄναψον καί εἰς τάς ἰδικάς μας καρδίας τάς φλόγας τοῦ ὑπερφυσικοῦ ἐκείνου ἔρωτος, διά νά καταφάγῃ ὅ,τι χοϊκόν, ὅ,τι ἁμαρτωλόν καί φιλήδονον ὑπάρχει, ὥστε ὅλη ἡ ζωή ἡμῶν νά εἶνε μία διαρκῆς προσφορά θυσίας καί νά γίνῃ ἓν ὁλοκαύτωμα!»

*† Ἐπίσκοπος Αὐγουστῖνος Καντιώτης
(Ἀπό τό βιβλίον «Φλογέρα», τ. 2ος, σσ. 216-217)*

Ο ΕΚΜΑΥΛΙΣΜΟΣ ΤΩΝ ΣΥΝΕΙΔΗΣΕΩΝ

Τζόγος είναι μή ελληνική λέξη, ή ό-ποία όμως αποδίδει κατά πολύ ίκανοποι-ητικό τρόπο την μέ πάθος ένασχόληση μέ τυχερά παιχνίδια. Τά παιχνίδια αυτά στίς ήμέρες μας έχουν πολλαπλασιαστεί τρομακτικά αλλά και έχουν πάψει έν πολλοίς νά είναι τυχερά.

Ό ελληνικός λαός δέν είχε στενή σχέση μέ τόν τζόγο κατά τό παρελθόν. Πέρα από κάποια στέκια παθιασμένων χαρτοπαικτών, οι όποιοι έγκατέλειπαν στό έλεος του Θεού την οίκογένειά τους, και πέρα από τό λαχείο, πού άρκετοί άγόραζαν μέ την έλπίδα νά αλλάξει ή ζωή τους, ή ένασχόληση μέ τόν τζόγο ήταν άσήμαντη. Όταν ή πολιτεία έθεσε ως πρωτεύοντα στόχο την τουριστική άνάπτυξη της χώρας, επένδυσε μεταξύ άλλων και στους πολυτελείς ναούς της θεάς τύχης ή καζίνα επί τό κοσμοπολιτικότερον. Εύτυχώς πού κάποιοι παράγοντες είχαν τή φρόνηση νά άπαγορεύσουν άρχικά την είσοδο σ' αυτούς των δημοσίων υπαλλήλων. Πάντως τό Μόν Παρνές, δηλαδή τό καζίνο της Πάρνηθας, ήταν έργο τό όποίο μέ περισσή καύχηση πρόβαλλαν οι τότε κρατούντες, άν και οι πληγές από τούς πολέμους δέν είχαν άκόμη έπουλωθεί!

Άργότερα ιδρύθηκαν και άλλοι «ναοί» μέ σκοπό την οικονομική άνάπτυξη! Πόσα οίκογενειακά δράματα πέρασαν «στά ψιλά» των έφημερίδων! Έγκαταλείψεις οίκογενειών, πτωχεύσεις, άυτοκτονίες τέλος. Μόνο εκεί στή Φλώρινα δέν κατέστη δυνατόν νά λειτουργήσει ναός του τζόγου! Έχέφρονες παράγοντες της τοπικής κοινωνίας έχοντας έπι κεφαλής τόν έπίσκοπο, εκείνον πού άποκαλούσαν οι άνθρωποι της παρακμής τότε φανατικό, τότε τρελό, τόν μακαριστό Αύγουστίνο, έναντιώθηκαν στην πρόθεση της πολιτείας νά χορηγήσει άδεια λειτουργίας, πού θα σήμαινε ταφόπλακα για την άκριτική πόλη! Βέβαια οι γείτονές μας έγκατέστησαν στους συν-οριακούς σταθμούς καζίνα και μέ πληθος διαφημίσεων υπό μορφήν σειρήνων έλκουν τούς λάτρεις του τζόγου εκεί. «Έτσι τό Δημόσιο χάνει έσοδα», θρηνοούν οι έμποροι του τζόγου! Και πώς νά μή θρηνοούν, άφου στα πλαίσια του άστικού συστήματος μία είναι ή άξία: τό χρήμα!

Μέ την πάροδο των έτών τά τυχερά παιχνίδια για τά λαϊκά στρώματα πολλαπλασιάστηκαν, μέ την πολιτεία νά άναλαμβάνει πρωταγωνιστικό ρόλο στον

έκμαυλισμό τῶν συνειδησεων. Ἔστησε σέ κάθε οἰκοδομικό τετράγωνο κατάστημα τυχερῶν παιχνιδιῶν καί ἀνέθεσε σέ ἰδιῶτες νά διαχειρίζονται ἐν πολλοῖς τὰ τυχερά παιχνίδια, στά ὁποῖα δαπανᾶται σημαντικό ποσοστό τοῦ γλίσχρου εἰσοδήματος τῶν λαϊκῶν στρωμάτων. Καί ἐπειδή δέν ἦσαν ὅλα αὐτά ἀρκετά, χορήγησε πληθώρα ἀδειῶν ἐγκατάστασης μικρῶν καζίνων σέ κάθε κατάσταση ψυχαγωγίας. Εἶχαν πολλά καί ποικίλα ὀνόματα (θυμοῦμαι ἀπό αὐτά τὸ «κυλοχέρηδες»), ἀλλὰ τὸ γενικὸ τους ἦταν «φρουτάκια». Ὅλα ὅμως ἔκαναν τὴν ἴδια δουλειά: Ἐάφριζαν ἐν ριπῇ ὀφθαλμοῦ ὅλο τὸ ποσό πού διέθετε ὁ παίκτης, καί ὅχι μόνο ἐκεῖνο πού εἶχε ἀρχικά κατὰ νοῦ νά παίξει. Τί κι ἂν δέν εἶχε στή συνέχεια χρήματα νά ἀγοράσει ψωμί γιὰ τὴν οἰκογένειά του; Τί κι ἂν κοβόταν τὸ ρεῦμα καί τὸ τηλέφωνο; Ἡ πολιτεία μὲ πλατεία τὴν ἱκανοποίηση ἔβλεπε νά αὐξάνουν τὰ ἔσοδά της!

Κάποια ὥραία πρωία ἐλήφθη ἡ ἀπόφαση νά ἀπαγορευθοῦν τὰ ληστρικά μηχανήματα. Ἀνακούφιση στίς οἰκογένειες μὲ μέλη θύματα ἐκ τοῦ ἐθισμού. Ὅχι βέβαια πὼς δέν ὑπῆρχαν ὑποκατάστατα παιχνιδιῶν ὥστε νά χάνει τὸ θῦμα τὰ χρήματά του, ἀλλὰ κανένα δέν διέθετε τὴν ἀπληστία τῶν ἀπαγορευθέντων. Τὰ μηχανήματα, γιὰ τὰ ὁποῖα δαπανήσαμε μεγάλα ποσὰ πρὸς εἰσαγωγή, ἀποσύρθηκαν καί ἀποθηκεύθηκαν. Πέρασαν λίγα χρόνια καί νά πού ἡ κυβέρνηση κινεῖται πρὸς τὴν κατεύθυνση τῆς ἐκ νέου χορήγησης ἀδειῶν (ἀνάρτηση τοῦ νομοσχεδίου 26.1.2011)! Ἐπιχείρημα τῶν ἀρμοδίων: ἡ ἀνάγκη ἐναρμόνισης τῶν ἐθνικῶν διατάξεων πρὸς τὴν κοινοτική νομοθεσία. Τραγούδι χιλιοεπιωμένο! Στά πλαίσια δῆθεν

αὐτὰ ἀναθεωρήσαμε τὸ οἰκογενειακὸ δίκαιο καί προχωροῦμε στὸν ἐθνικὸ καί θρησκευτικὸ ἀποχρωματισμὸ τῆς ἐκπαίδευσης. Ἴσως εἶναι κάποιες ἀπὸ τίς «ἐπουσιώδεις» δεσμεύσεις ἔναντι τῶν ἰσχυρῶν δανειστῶν μας, στοὺς ὁποίους ἔχει ἐκχωρηθεῖ ἡ διακυβέρνηση τῆς χώρας! Δέν μποροῦμε νά ἀποκλείσουμε ὅτι δεχθήκαμε κάποιες πιέσεις, ἀφοῦ μὲ τὴν ἀγορά τῶν «ληστῶν» θά τονωθεῖ κάπως ἡ βιομηχανία τῶν κατασκευαστῶν αὐτῶν. Πέραν αὐτοῦ, γιὰ τὴν πολιτεία ὅ,τι εἰσπράξει καλὸ θά εἶναι, ἀφοῦ, δυστυχῶς, κανένας εἰσπρακτικὸς στόχος δέν ἐπιτυγχάνεται στὴν παραπαιούσα ἀγορά. Εἶσαι ἀνεργὸς ἐπειδὴ σέ ἀπέλυσαν ἢ ἀναγκάστηκες νά κλείσεις τὸ καταστημάκι σου; Μὴν ἀπελπίζεσαι! Ἐχνα τὸν πόνου σου καί δοκίμασε τὴν τύχη σου. Μπορεῖ νά σοῦ χαμογελάσει!

Ἀγαπητοὶ ἀρμόδιοι τῆς πολιτείας, τὸ χρήμα πού κυκλοφορεῖ στὴν ἀγορά εἶναι δεδομένο. Ἄν τὸ θῦμα τοῦ τζόγου δέν τὸ δαπανήσει γιὰ κάλυψη τῶν ἀναγκῶν του, ἀλλὰ τὸ προσφέρει στοὺς νόμιμους ληστές, κατὰ πόσο θά αὐξηθοῦν τὰ ἔσοδα τοῦ κράτους; Ἄν ἡ ΔΕΗ ἀπωλέσει παντελῶς τὸν κοινωνικὸ της χαρακτήρα, ὅπως ἀναμένεται, καί καταστεῖ ἀνάληπτη ἔναντι τῶν ὀφειλετῶν της, πόσα οἰκογενειακὰ δράματα θά ἐκτυλίσσονται καθημερινά; Σέ πόσα σπιτία θά τουρτουρίζουν παιδιὰ ἀπὸ τὸ κρῦο ἢ δέν θά χορταίνουν τὴν πείνα τους; Ἔχετε συνειδητοποιήσει ὅτι ἔχετε ἀναλάβει, μὲ ἀντιμισθία ἢ μὴ -ὁ Θεὸς γνωρίζει-, τὸν θλιβερό ρόλο τοῦ ἐκμαυλισμοῦ τοῦ πονεμένου λαοῦ; Εἶναι καιρὸς νά ἀκούσετε: Φτάνει πιά!

Ἀπόστολος Παπαδημητρίου

Ὑπόμνηση

Μαθητές καί στενοί συγγενεῖς τους βαπτίστηκαν ὁμαδικά στόν ἱ. ναό τοῦ Ἁγίου Μάρκου στό Βελιγράδι τήν Κυριακή τῶν Βαΐων. Ὁ ἀριθμός τους συγκινητικός: 550 μαθητές τῆς πρωτοβάθμιας καί δευτεροβάθμιας ἐκπαίδευσης. Μέ ἐπίγνωση τῆς πράξεώς τους καί μέ εὐλάβεια προσῆλθαν στούς κόλπους τῆς Ὁρθόδοξης Ἐκκλησίας καί ἔγιναν μέλη στό ἅγιο σῶμα τοῦ Χριστοῦ.

Οἱ φωτογραφίες ὅμως πού κυκλοφόρησαν στό διαδίκτυο καί στά ΜΜΕ προκάλεσαν κάποιες ἀπορίες γιά τόν τρόπο τέλεσης τοῦ Μυστηρίου. Θύμιζε περισσότερο τήν πρακτική τοῦ διὰ ραντισμοῦ βαπτίσματος τῶν παπικῶν. Πιθανόν ἀπό τίς διαφορές ἐθνικές περιπέτειες τῆς μαρτυρικῆς χώρας νά δέχτηκε ἡ Ὁρθόδοξη Σερβική Ἐκκλησία τέτοιες ἐπιρροές. Γι' αὐτό καί ὁ Σεβασμιώτατος Πειραιῶς ζήτησε μέ

αἴτησή του ἀπό τήν Ἱ. Σύνοδο τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος νά γίνει κάποια ὑπόμνηση στήν ἀδελφή Ἐκκλησία γιά τήν ἐπάνοδο στήν ἀποστολική καί πατερική παράδοση. Ἄλλωστε οἱ ἀπόστολοι, οἱ ἅγιοι πατέρες, οἱ Οἰκουμενικές Σύνοδοι ὅρισαν τόν συγκεκριμένο τρόπο τέλεσης τοῦ Βαπτίσματος, ὥστε νά δίδεται μέσα ἀπό αὐτόν ὅλη ἡ θεολογία, ἡ οὐσία, τοῦ Μυστηρίου.

Πόσο θά χαιρόταν ὁ ἅγιος Ἰουστίνος ἄν γινόταν τό βάπτισμα ὅπως τό περιγράφει στό ἔργο του «Α' Ἀπολογία». Καί πόσο θά θρηνεῖ ἡ ψυχή τοῦ ὁμώνυμου τοῦ Ἰουστίνου Πόποβιτς, πού κατέφαγε τὰ συγγράμματα τοῦ ἁγίου καί ἀγωνίστηκε νά ἀφήσει στόν τόπο του τήν ἀκραιφνή Ὁρθόδοξη Παράδοση, ὅταν βλέπει σ' αὐτόν τόν ἴδιο τόπο νά ἐπισημοποιοῦνται ἀπαράδεκτες οἰκουμενιστικές ἀποκλίσεις...

Κι ἐδῶ περικοπές;

Μετρημένα πλέον ὄχι μόνο τά εὐ-
ρώ στην τσέπη μας ἀλλά καί οἱ εὐχές
μας στίς μεγάλες γιορτές τῆς πίστεως
μας. Τό «Καλά Χριστούγεννα» τό
ἔχουν περικόψει πρό πολλοῦ, τώρα
ἔβαλαν ἀπαγορευτικό καί στό «Χρι-
στός ἀνέστη»! Ὁ ραδιοφωνικός στα-
θμός τοῦ Δήμου Ἀθηναίων μέ διαταγή
ἄνωθεν ἀνήμερα τοῦ Πάσχα «ἔκοψε»
τόν ἀναστάσιμο χαιρετισμό, γιά νά
μήν προκαλοῦνται οἱ ἀλλόθρησκοι. Τί
λεπτότητα! Ἄν καί δέν εἶδαμε κανέναν
νά διαμαρτύρεται γιά τό «Χριστός
ἀνέστη», ἐνῶ ὑπάρχουν πολλοί «δια-
μαρτυρόμενοι» στό Δήμο Ἀθηναίων
γιά διάφορα ἄλλα... Γι' αὐτά ἐξέλιπε ἡ
λεπτότης!

Εἶναι ἐπόμενο

Χωρίς Θρησκευτικά στά σχολεῖα,
γιά νά μήν προσβάλουμε τούς ἀλ-
λοδαπούς! Χωρίς «Χριστός ἀνέστη»
στά ΜΜΕ, γιά νά μήν προκαλέσουμε
τούς ἀλλόθρησκους! Τελικά, ἐκτοπί-
ζουμε τόν Θεό ἀπό τή ζωή μας καί τί
θά μᾶς ἀπομείνει;

Ἡ ἀγωνία ὅτι ὁ διπλανός μας μπο-
ρεῖ νά εἶναι ὁ δῆμιός μας. Ὁ τρόμος ὅτι
γιά μερικά εὐρώ ἢ ἓνα μηχανήμα ἀξίας
(πρβλ. βιντεοκάμερα) μπορεῖ νά ἀφή-
σουμε τήν τελευταία μας πνοή στό
πεζοδρόμιο τῆς πολυκατοικίας μας,
σάν τόν 44χρονο Μανόλη Καντάρη
στό κέντρο τῆς Ἀθήνας.

Μακάριόν ἐστι διδόναι

Θά μπορούσε κανεῖς νά τή χαρα-
κτηρίσει δυστυχισμένη. Ἀπ' τά μικρά
της χρόνια ὀρφανή καί πρόσφυγας. Κι
ὅταν ἔχασε τόν ἄνδρα της καί τά παι-
διά της, πολλοί θά σκέφτηκαν πῶς ἄ-

κόμα πιό δύσκολα κι ἀπό τά νιάτα
της θά 'ναι τά γηρατεῖά της... Ἡ κυρά
Βασιλική τῶν Μαρασίων ὁμως ἔταξε
τόν ἑαυτό της σέ μιὰ διπλή ἀπο-
στολή: νά φυλάγει σάν ἀκρίτας τήν
πατρίδα της καί νά φροντίζει σάν
μάννα τά παιδιά τῆς πατρίδας, τούς
ἀκρίτες στρατιῶτες.

Κάθε πρωί -καί σήμερα στά 107
χρόνια της- ὑψώνει τήν ἐλληνική ση-
μαία ἀπέναντι ἀπό τά τουρκικά φυ-
λάκια στόν Ἑβρο. Καί ὅσο «βαστοῦ-
σε» ἀκόμη, ἔπλενε, μαγείρευε καί φρόν-
τιζε τά φανταράκια. Τώρα -στά στερ-
νά της- φροντίζουν ἐκεῖνα μέ στοργή
τή «μάννα τοῦ στρατοῦ», πρίν προλά-
βει νά τό ζητήσει.

Δωρητές μέ τό ζόρι

... ἡ ἀλλιῶς, ἀποθῆκες ἀνταλλα-
κτικῶν ἀνθρώπινου ὀργανισμοῦ. Ἐ-
τσι ἴσως μᾶς βλέπει τό Ὑπουργεῖο
Ὑγείας, ἐφόσον προωθεῖ τό σχετικό μέ
τίς μεταμοσχεύσεις νομοσχέδιο. Εὐτυ-
χῶς ὑπάρχουν ἀκόμη κάποιοι ὀρθιοί
σ' αὐτή τή χώρα καί ἀντιδροῦν. Δια-
μαρτυρία ἀκούστηκε ἀπό τήν Πανελ-
λήνια Ὁμοσπονδία Συλλόγων Ἐθε-
λοντῶν Αἱμοδοτῶν (ΠΟΣΕΑ), ἐκπρο-
σωπώντας 20 καί πλέον συλλόγους
δωρητῶν ὀργάνων σέ ὅλη τή χώρα.
Σοφή καί σαφής καί ἡ διάκριση πού
ἔκανε ὁ Σεβασμιώτατος Μεσογαίας
Νικόλαος: «Εἶναι ἄλλο πράγμα οἱ με-
ταμοσχεύσεις νά στηρίζονται σέ αἰ-
σθήματα δωρεᾶς καί σεβασμοῦ καί
ἄλλο σέ μικρονοϊκά νομοθετικά τεχνά-
σματα ἀρπακτικῆς λογικῆς. Αὐτά
μαζί μέ τά τελευταῖα ψήγματα ἀνθρω-
πιᾶς καί ιδεολογίας, θά ἀποτελειώ-
σουν καί τίς μεταμοσχεύσεις στόν τό-
πο μας!»

Ὁ θάνατος ενός γκουρού

Ανήμερα τοῦ Πάσχα ἄφησε τήν τελευταία του πνοή ὁ ἰνδός γκουρού Σάι Μπάμπα, σέ ἡλικία 85 ἐτῶν, ἄν καί προέβλεπε ὅτι θά πεθάνει στά 96 του. Ὁ ἴδιος γιά τή γέννησή του καί τήν ἀνάδειξή του διέσπειρε μυστηριώδεις θρύλους.

Πίστευε ὅτι ἀποτελοῦσε ἐνσάρκωση παλαιῶν θεοτήτων. «Εἶμαι Θεός», ἔλεγε σέ ἐκείνους πού πήγαιναν νά τόν ἀκούσουν. «Κι ἐσύ εἶσαι Θεός. Ἡ μόνη διαφορά ἀνάμεσα σέ σένα καί σέ μένα εἶναι πῶς, ἐνῶ ἐγώ τό γνωρίζω, ἐσύ δέν ἔχεις ἰδέα». Τόνιζε ἀκόμη: «Ὁ Χριστός, ὁ Βούδας, ὁ Μωάμεθ καί ἄλλοι, δέν ἦταν ἄβαταρς. Εἶχαν κάποια θεϊκή δύναμη... Ἡ δική μου δύναμη εἶναι ἄπειρη». Ἔτσι, ἡ βλάσφημη τοποθέτησή του ἀπέναντι στό πρόσωπο τοῦ Κυρίου μᾶς θυμίζει αὐτό πού ὁ θεόπνευστος ἀπόστολος Πέτρος διακηρύττει γιά τούς Νικολαίτες τῆς ἐποχῆς του ἀλλά καί γιά κάθε ψευδοπροφήτη καί ψευδοδιδάσκαλο μέσα στήν πορεία τῶν αἰῶνων: «τόν ἀγοράσαντα αὐτούς δεσπότην ἀρνούμενοι» (Β΄ Πέ 2,1). Τό κίνημα τοῦ Σάι Μπάμπα προσανατολισμένο πρὸς τίς ἀρχές τοῦ ἰνδουισμού ἔχει δεχτεῖ πολλά στοιχεῖα καί ἀπό ἄλλες θρησκείες. Ἡ ὅλη δομή καί λειτουργία του προσιδιάζει σέ πολλές σέκτες- αἱρέσεις.

Γιά τά πολυδιαφημιζόμενα θαύματά του ἔλεγε: «Εἶναι πέρα ἀπό σᾶς τό νά μάθετε πῶς καί γιατί δημιουργῶ τά ἀντικείμενα... Τά ἀντικείμενα πού δημιουργῶ, τά δημιουργῶ μέ τή δική μου θέληση, μέ τόν ἴδιο τρόπο πού δημιούργησα καί τό Σύμπαν!». Τή δεκαετία τοῦ '70

ἐπιτροπή ἀπό τό Πανεπιστήμιο τοῦ Bangalore ἐρεῦνησε τά θαύματα καί διαπίστωσε ὅτι ἦταν ἀπάτες. Ὁ Piet Vroon ἐργαζόμενος γιά λογαριασμό ὁλλανδικῆς ἐφημερίδας ἀνέφερε ὅτι αὐτός καί ὁ συνεργάτης του εἶδαν τόν Σάι Μπάμπα νά παίρνει δαχτυλίδια, μενταγιόν καί ρολόγια κρυμμένα πίσω ἀπό ἀνθοδοχεῖα καί μαξιλάρια καί στή συνέχεια νά τά ἐμφανίζει. Ἐπιπλέον τό ποινικό του μητρώο δέν φαντάζει καί τόσο καθαρό, καθότι σκάνδαλα ποικίλης ὕλης ταλανίζουν τόν οἶκο του. Ἐπρόκειτο, δηλαδή, γιά κλασική περίπτωση πλανωμένου καί πλανῶντος.

Χαρακτηρίστηκε «μαγνητική προσωπικότητα» καί συγκέντρωνε κοντά του στάρ, ἀθλητές, πολιτικούς, ἀνθρώπους τοῦ χρήματος. Ἡ γενέτειρά του εἶχε μετατραπεί σέ τεράστιο σύμπλεγμα ξενοδοχείων, καταλυμάτων καί Πανεπιστημίων γιά τήν ἐξυπηρέτηση τῶν ὀπαδῶν του, οἱ ὁποῖοι ὑπολογίζονται ἀπό 10 ὥς 36 ἑκατομμύρια σέ ὅλο τόν κόσμο. Τό κίνημά του ἔχει ἰδρύσει «ἀσράμ» σέ περισσότερες ἀπό 126 χῶρες, ἀλλά καί στήν πατρίδα μας. Ἐπώνυμοι συμπατριῶτες μας, ἀπό τόν καλλιτεχνικό καί ἀθλητικό κόσμο ὑπῆρξαν ἐνθερμοὶ θαυμαστές του καί μαθητές του. Ἴσως δέν εἶναι τόσο ἄστοχη ἡ διαπίστωση ὅτι «ὁ Σάι Μπάμπα εἶναι ὁ γκουρού τῆς καλλιτεχνικῆς, πνευματικῆς καί οἰκονομικῆς ἐλίτ στόν τόπο μας» (βλ. ἐφημ. «Τά Νέα», 13-8-1997: «Ὁ γκουρού τῶν ἀθλητῶν»).

Ὁ ὁργανισμός τῶν πιστῶν τοῦ Σάι Μπάμπα δραστηριοποιεῖται ἐπίσημα

στήν Ελλάδα από τό 2001 καί ἀριθμεί ἑκατό ἐνεργά μέλη. Ὁ Ρόμπερτ Νάτξεμυ, ἐπικεφαλῆς τῆς παραφυάδας «Ἀρμονική Ζωή» στήν πατρίδα μας, ἔχει ὁπαδούς, μέ τούς ὁποίους πραγματοποιοῦσαν προσκυνηματικά ταξίδια στό Σάι Μπάμπα, ἐνῶ ὁ ἴδιος διδάσκει ὅ,τι καί ὁ πνευματικός του ὁδηγός. Ὅπαδοί του μάλιστα ζήτησαν νά ιδρύσουν σχολεῖο, καθῶς καί ἓνα ἴδρυμα φιλανθρωπικοῦ χαρακτήρα στήν πατρίδα μας μέ βάση τίς ἀρχές τοῦ «Σάι». Προφανῶς καλύφθηκαν ὅλες οἱ ἀνάγκες στήν Ἰνδία καί τώρα οἱ γκουρού βρῆκαν στήν Ελλάδα ἀλῶνι, νά ἀλωνίσουν.

Ἰσχυρά τά πλοκάμια τῆς Νέας Ἐποχῆς «ἐν πλεονεξία πλαστοῖς λόγοις ἐμπορεύονται», ἀναζητώντας θηράματα. Σέκτες, παραθρησκείες, (διαλογισμός, γιόγκα, ἐναλλακτικές θεραπείες, ἀποκρυφισμός, κ.ἄ) αἰρέσεις διαγκωνίζονται μέ λυσσαλέες προσπάθειες νά δελεάσουν ἀστήρικτες ψυχές, «ὑπέρ ὧν Χριστός ἀπέθανεν». Καί καθῶς τό κενό τοῦ Θεοῦ πιέζει, ἀφοῦ ἡ ψυχή δέν χορταίνει μέ Χριστό, γεμίζει ἀναγκαστικά μέ ὑποκατάστατα καί σκουπίδια, τά ὁποῖα ἐξασφαλίζουν «ταχινήν ἀπώλειαν» (Α΄ Πέ 2,1). Ἀλλά ὁ Χριστός εἶναι ἡ μόνη ὁδός καί ἡ ζωή καί ἡ ἀλήθεια «καί οὐκ ἔστιν ἐν ἄλλῳ οὐδενί ἡ σωτηρία» (Πρξ 4,12).

*Ευδοξία Αὐγουστίνου
Φιλόλογος - Θεολόγος*

ΔΩΡΕΕΣ

ΓΙΑ ΤΗΝ ΑΙΘΟΥΣΑ

* Δαρτζαλόπουλος Νικόλαος 600€ * Σαρησάββα Ζωή 35€ * Τριανταφυλλίδης Κυριάκος 500€ * Ἀνώνυμος 1.100€.

ΓΙΑ ΤΟ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟ

* Α.Μ.Π. 40€ * Κουρτσιάφη Μαρία 11€ * Φειδάκη Βικτωρία 10€.

ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΦΥΛΑΚΙΣΜΕΝΟΥΣ

* Ἀνθυμίδου Εὐαγγελία 50€ * Ἀντωνιάδου Δέσποινα 20€ * Βασιλείου Κατερίνα 50€ * Γ.Σ. 100€ * Γούδας Ἀλέξανδρος 100€ * Ζαγκαρέτος Λεωνίδας 100€ * Μερμετάκης Ἐλευθέριος 500€ * Μητάδης Ὀλυμπία 30€ * Ξενάκης Γεώργιος 50€ * Π.Κ. 100€ * Σ.Σ. 100€ * Σιώκος Ἀποστόλος 200€ * Τραχανᾶς Γεώργιος 50€ * Τσιγκᾶ Σταυρούλα 10€ * Ψαροπούλου Χαρούλα 20€.

ΓΙΑ ΚΑΤΑΣΚΗΝΩΣΕΙΣ ΚΑΣΤΑΝΟΥΣΑΣ

* Γ.Σ. 700€ * Γ.Χ. 500€ * Ε.Δ. 500€ * Ε.Δ. 1.000€ * Μεταλλίδης Χαράλαμπος 300€ * Σύλλογος «Μακρυγιάννης» 1.000€ * Ἀνώνυμος 100€.

Ένα παράθυρο άνοιγμένο στόν ούρανό

Ἐκλεια τό τηλέφωνο βαθιά προβληματισμένη. Ἡξέρα πώς ἡ Ματρώνα εἶχε μιά σπάνια καί ανίατη ασθένεια, ἀλλά δέν εἶχα μάθει ὅτι εἶχε χειροτερέψει τόσο ἡ κατάστασή της. Πώς εἶναι στ' ἀλήθεια νά εἶσαι τριανταπέντε χρονῶν, νά ἔχεις στήσει ἕνα ὁμορφο σπιτικό, νά σοῦ 'χει χαρίσει ὁ Θεός ἕνα χαριτωμένο δεκάχρονο κοριτσάκι καί νά σοῦ λένε οἱ γιατροί πώς ἔχεις λίγες μέρες ζωῆς; Ὅχι μῆνες, ἀλλά μέρες;...

Μιά τέτοια στιγμή ὁ καθένας μας τά χάνει, τρελαίνεται καί κινδυνεύει νά ἀπελπιστεῖ. Μιά τέτοια στιγμή πού δέν ὑπάρχει ὁμοιά της σέ τραγικότητα, μιά τέτοια στιγμή ὁ ἄνθρωπος ἔρχεται ἀντιμέτωπος πρόσωπο μέ πρόσωπο μέ τήν πιό ἀληθινή πραγματικότητα αὐτῆς τῆς ζωῆς καί ἐτοιμάζεται νά παλέψει σέ «μαρμαρένια ἀλώνια». Ἄλλοτε νιώθει τή ζωή νά τόν τραβάει καί ἐκφράζει τήν ἀκατανίκητη αὐτή ἔλξη μέ τή φράση: «Θέλω νά ζήσω». Ἄλλοτε πάλι νιώθει νά ὀρθώνεται ἀδυσώπητος μέσα του ὁ

μεγαλύτερος φόβος τῆς ἀνθρώπινης ὑπαρξης, ὁ φόβος τοῦ θανάτου, τοῦ μεγάλου ἄγνωστου, καί φωνάζει τόν ἀποτροπιασμό του μέ τό: «Δέ θέλω νά πεθάνω». Σ' αὐτή τή στιγμή τῆς μεγαλύτερης κρίσης στή ζωή τοῦ ἀνθρώπου ἀπό ποῦ θά ἀντλήσει ἡ ψυχὴ κουράγιο;

Θά ἔρθουν οἱ ψυχολόγοι νά μιλήσουν γιά τή δύναμη πού μπορεῖ νά ἀντλήσει ὁ ἄνθρωπος ἀπό τό βαθύτερο εἶναι του, ἀπό τή θετική ἐνέργεια πού ὅλοι διαθέτουμε κρυμμένη μέσα μας. Θά ἐξηγήσει ἡ ἐπιστήμη ὁλόκληρο τό μηχανισμό τῶν θετικῶν λογισμῶν πού πρέπει νά ἐνεργοποιηθεῖ γιά νά δυναμώσει ὁ ἄνθρωπος καί νά παλέψει. Καί ὅλα αὐτά θά ἀνακουφίσουν ἴσως ψυχολογικά καί θά βροῦν τρόπους νά κρατήσῃ ἡ ὑπαρξη μιά ἰσορροπία, ὥστε νά μὴν καταρρεῦσει τελείως. Θά καταφέρουν ὁμως νά ἀναστήσουν στήν ψυχὴ τήν ἐλπίδα καί νά τῆς ἀνοίξουν ἕνα παράθυρο νά ἀναπνεύσει;

Δέν ξέρω ποιό ἀποτέλεσμα ἔχουν

ὅλα αὐτά στήν ψυχολογία τοῦ καθένα. Γνωρίζω μονάχα μέ σιγουριά πῶς ἡ ψυχὴ τῆς Ματρῶνας δέν χρειάστηκε ψυχολογικὴ στήριξη ἀπὸ τὴν ἐπιστήμη, γιατί φιλοξenoῦσε μιὰ βαθειά, ἀληθινὴ καὶ δυνατὴ πίστη στὸν Χριστό. Μπορεῖ τὰ σωματικά της μάτια νὰ θόλωναν ἀπὸ τὴν αὐπνία καὶ τὴν ἀρρώστια, ὅμως τὰ μάτια τῆς ψυχῆς ὁλάνοιχτα ἀτένιζαν τὴν πραγματικότητα τοῦ οὐρανοῦ καὶ γέμιζαν ἐλπίδα. Ἡ ἀγωνία τῆς ψυχῆς της δέν ἦταν ὁ φόβος τοῦ θανάτου, ἀλλὰ τό ἂν εἶναι ἔτοιμη νὰ σταθεῖ μπροστά στὸν Χριστό. Μπορεῖ τὰ πνευμόνια της νὰ μὴν μποροῦσαν εὐκολὰ νὰ πάρουν ἀέρα, γιατί ἡ ἀρρώστια τῆς εἶχε προκαλέσει ἔντονη δύσπνοια, ὅμως ἡ ψυχὴ της ἀνέπνεε τὸν καθαρό ἀέρα τῆς πίστεως. Καὶ ὅταν ἐρχόταν ὁ πειρασμός νὰ τῆς τὸν ἀφαιρέσει καὶ τὰ χεῖλη ψέλλιζαν ἀδύναμα «δὲ θέλω νὰ πεθάνω», μιὰ πιστὴ μάνα ἄγρυπνη δίπλα της τῆς μετέδιδε καθαρό ὀξυγόνο: «Τὸν Χριστό μας, παιδί μου, νὰ ἔχεις στή σκέψη σου αὐτὴ τὴν ὥρα, τίποτε ἄλλο».

Ὅχι, δέν ἀντιγράφω σήμερα τό συν-

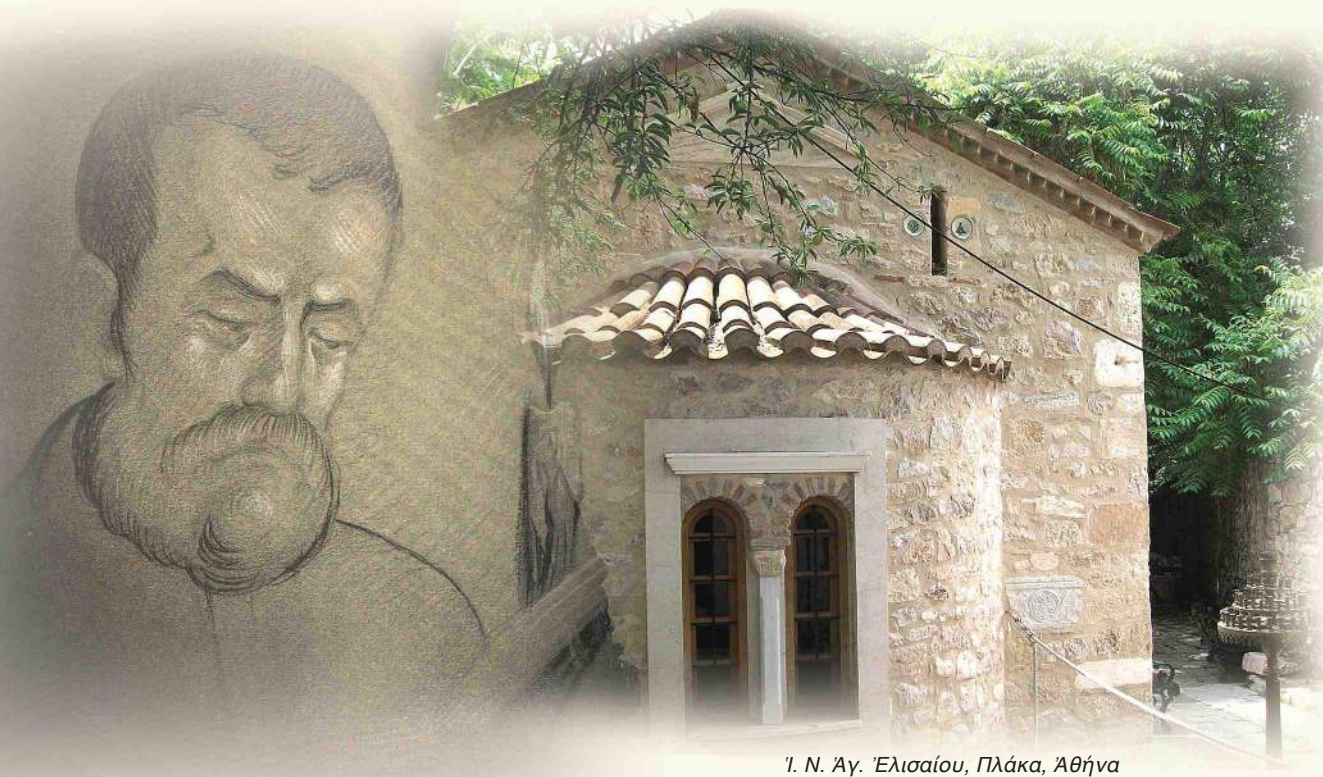
αξάρι κάποιας ἀγίας ποὺ ἔζησε «τῷ καιρῷ ἐκείνῳ». Σὰς μεταφέρω ἀπλὰ τίς τελευταῖες στιγμὲς τῆς ἀδελφῆς μας Ματρῶνας ποὺ κοιμήθηκε στίς 20 Νοεμβρίου τοῦ 2010 στὴ Χίο, γιὰ νὰ ξυπνήσει στὴ χαρὰ τοῦ οὐρανοῦ! Χρειάζεται νὰ προσθέσω τὰ λόγια ποὺ τόσες φορές ἔχουμε ἀκούσει, ὅτι δέν εἶναι ἡ πίστη μας παραμῦθι, ἀλλὰ ἡ μόνη ἀλήθεια; Τί κρίμα ὅμως ποὺ κινδυνεύουμε νὰ καταδικαστοῦμε, γιατί δέν μπήκαμε κἂν στὸν κόπο νὰ πιστέψουμε καὶ νὰ βιώσουμε αὐτὴ τὴν ἀλήθεια. Πάντα ὥσ-τόσο θὰ ὑπάρχουν ἐκεῖνες οἱ ψυχές ποὺ θὰ ζοῦν δυναμικά τό μεγαλεῖο τῆς πίστεως καὶ θὰ ἀκτινοβολοῦν ὄχι στίς εὐκολες ἀλλὰ στίς δύσκολες στιγμὲς. Καὶ θὰ μᾶς ἐλέγχουν καὶ θὰ μᾶς παρακινοῦν καὶ θὰ στέκονται μπροστά μας ὄχι γιὰ νὰ πάρουν ἀπὸ ἐμᾶς κουράγιο, ἀλλὰ γιὰ νὰ μᾶς δώσουν. Ἄς εἶναι αἰωνία της ἡ μνήμη.

*Μαρία Κουπουρτιάδου
Φιλόλογος-Δασκάλα*

«Περιφρονοῦν τό θάνατο»

Ὁ θάνατος τῶν μαρτύρων εἶναι παρηγοριά τῶν πιστῶν, παρηγορία τῶν Ἐκκλησιῶν, σύσταση τοῦ χριστιανισμοῦ, κατάλυση τοῦ θανάτου, ἀπόδειξη τῆς ἀναστάσεως, γελοιοποίηση τῶν διαμόνων, κατηγορία τοῦ διαβόλου, διδασκαλία τῆς ἐνάρετης ζωῆς, προτροπὴ πρὸς περιφρόνηση τῶν παρόντων πραγμάτων καὶ ὁδὸς πρὸς ἐπιθυμία τῶν μελλοντικῶν, παρηγοριά γιὰ τὰ κακά ποὺ μᾶς κάνουν νὰ ὑποφέρουμε καὶ αἰτία γιὰ ὑπομονή, ἀφορμὴ καρτερίας, καθὼς καὶ ρίζα καὶ πηγὴ καὶ μητέρα ὅλων τῶν ἀγαθῶν.

*Ἰω. Χρυσοστόμου,
Εἰς τὴν ἀγία μεγαλόμαρτυρα Δροσίδα, ΕΠΕ 37,319.*

Ι. Ν. Αγ. Ἐλισαίου, Πλάκα, Ἀθήνα

Ἀλέξανδρος Παπαδιαμάντης - Ναός Ἀγίου Ἐλισαίου

Ἔτος ἀφιερωμένο στὸν Ἀλέξανδρο Παπαδιαμάντη τὸ 2011. Τὸν περασμένο Γενάρη συμπληρώθηκαν ἑκατὸ χρόνια ἀπὸ τὸ θάνατό του. Πολλὰ ἀφιερώματα, ἀναφορές καὶ ἡμερίδες γιὰ τὸν σκιαθίτη λογοτέχνη κι ὄχι ἄδικα βέβαια. Τὸ πέρασμά του σημάδεψε τὴν ἴδια τὴν ἐποχὴ πού τὸν γέννησε. Τὰ δικά του μάτια εἶχαν τὴ δύναμη νὰ δίνουν ἄλλες διαστάσεις, ὄχι μόνο στοὺς ἀπλοὺς ζωμάχους τοῦ νησιοῦ του, στὰ παιδιά καὶ στίς λογῆς-λογῆς θείες, τὸ Μαλαμῶ ἢ τὸ Σεραϊνῶ, ἀλλὰ ἀκόμη καὶ σ' αὐτὴ τὴν ἄψυχη ὕλη. Ὅλα ζωντανεύουν ἀπὸ τὴ δική του πένα.

«Ὁ κάθε στοχασμός σου /ἀσμάτων ἄσμα·/στὸν κόσμον τὸ δικό σου/ κόσμος τὸ κάθε πλάσμα», παρατηρεῖ ὁ ποιητής*.

Παρατρέχοντας τὸ μεγάλο του ἔργο, θὰ σταθοῦμε γιὰ λίγο σέ κείνα τὰ στοιχεῖα πού τὸν ἀναδεικνύουν γνήσιο ἐκφραστὴ τῆς ὀρθόδοξης παράδοσης. Λιβάνι θαρρεῖς εὐωδιάζει ἡ κάθε του σελίδα, μέ τίς πολλές ἀναφορές σέ ξωκλήσια «τῆς νήσου παμπληθῆ», στοὺς ἐνοριακοὺς ναοὺς «τῆς κώμης», σέ εὐλαβεῖς ἱερεῖς ὀλιγογράμματους καὶ πτωχοὺς συνήθως -ιδιαιτέρως σκιαγραφεῖ τὸν εὐλαβὴ πατέρα του ἱερέα Ἀδαμάντιο, καθὼς καὶ τὸ παπαδόσπιτό του- σέ ψαλτάδες «ἐορτίους καὶ πανηγυριστάς», σέ «προσκυνητριάς προθύμους ἵνα μεταβῶσι μετὰ τῶν ἱερέων, διὰ νὰ λειτουργήσωσι» καὶ στὰ πιὸ ἀπόμακρα ἐορτάζοντα ἐκκλησίδια τῆς νήσου, σέ γεροντάδες ἀσκητές πού ἐγκαταβίωναν πιά σέ παλιά μισοερεί-

πωμένα μοναστήρια της Σκιάθου, διωγμένοι ἀπ' τ' Ἁγιον Ὄρος στά δύσκολα χρόνια τῶν Κολλυβάδων...

Οἱ πάμπολλες οἰκονομικές του δυσκολίες μέσ στίς ὁποῖες γεννήθηκε καί ἔζησε ὅλη τήν ἐξηντάχρονη ζωή του, τόν ἀνάγκασαν νά ἐγκαταλείψει νωρίς τή γενέθλιο νήσο καί νά βρεθεῖ στήν Ἀθήνα. Παράλληλα μέ τίς σπουδές του ἦταν ἀναγκασμένος νά ἐργάζεται σκληρά ὡς μεταφραστής καί δημοσιογράφος καί ἔτσι νά ἐξασφαλίζει τά τελείως ἀναγκαῖα πρὸς τό ζῆν.

Στή νέα του διαμονή, ἀληθινὸ πνευματικὸ καταφύγιο στάθηκε γι' αὐτόν ὁ μικρὸς ἰδιωτικὸς ναῖσκος τοῦ Ἁγίου Ἐλισαίου στήν Πλάκα (Ἄρεως 14, ἀπέναντι ἀπὸ τή βιβλιοθήκη τοῦ Ἀδριανοῦ κοντά στήν πλατεία Μοναστηρακίου).

Ἀξέχαστες, μοναδικές οἱ συχνές ἀγρυπνίες πού τελοῦνταν ἐκεῖ ἀπὸ τὸν ἀπλό Ναξιῶτη παπα-Νικόλα Πλανᾶ, τὸν πρὶν λίγα χρόνια ἀναγνωρισθέντα ἅγιο τῆς Ἐκκλησίας μας. Στά δύο ἀναλόγια ἐκλεκτοῖ ψαλτάδες, γνῶστες τῆς βυζαντινῆς μουσικῆς, οἱ δύο Ἀλέξανδροι τῆς Σκιάθου -Παπαδιαμάντης δεξιός, Μωραϊτίδης ἀριστερός- δημιουργοῦν τόσο ὁμορφο κλίμα, ὥστε πολλοὶ ἐκκλησιάζονται ἐκεῖ μόνο καί μόνο γιὰ νά τοὺς ἀκούσουν «ψάλλοντας χθαμαλῶς». Ὁ ναὸς γίνεται ἀπὸ τό 1885 πόλος ἔλξεως λογοτεχνῶν: Παῦλος Νιρβάνας, Ζαχαρίας Παπαντωνίου, Γιάννης Βλαχογιάννης, Γεράσιμος Βῶκος κ.ἄ. Φαίνεται πὼς οἱ ἀγρυπνίες εἶχαν κάτι τό ξεχωριστό. Κι αὐτό τό ἐπιβεβαιώνουν πολλές ἀναφορές τόσο στοῦ ἔργου τοῦ Παπαδιαμάντη (Τά τραγούδια τοῦ Θεοῦ) ὅσο καί στοῦ Μωραϊτίδη (Ἡ ἱστορία μιᾶς τυρόπιτας), ὅπως

ἐπίσης καί σχετικές περιγραφές στό βίο τοῦ Ἁγίου Νικολάου Πλανᾶ.

Τό ἐκκλησάκι χρονολογεῖται ἀπὸ τά μέσα τοῦ 16ου αἰ. Ἡ λειτουργία τοῦ ναοῦ, πού ἦταν ἰδιωτικὸς, φτάνει ὡς τά δέσεκτα χρόνια τῆς Κατοχῆς. Στά 1943 ὁ νέος ἰδιοκτήτης, φοβούμενος τήν ἀπαλλοτρίωση τοῦ οἰκοπέδου του, ἀφαιρεῖ τήν ὀροφή καί ἀφήνει τό ναῖσκο νά ἐρημώσει.

Φαίνεται πὼς καί ὁ ναὸς τοῦ Ἁγίου Ἐλισαίου ἀκολούθησε κατὰ ἓνα μυστικὸ τρόπο τήν τύχη τοῦ λογοτέχνη -δεξιοῦ τοῦ ψάλτη. Γιατί γιὰ πολλὰ χρόνια ἀπορρίφθηκε ὅλο τό συγγραφικὸ ἔργο τοῦ Παπαδιαμάντη. Πεπαλαιωμένες οἱ ιδέες του γιὰ τὸν σύγχρονο κόσμο καί πολὺ ἐκκλησιαστικὸς ὁ ἴδιος, μπῆκε στό περιθώριο ἢ τό πολὺ πολὺ θεωρήθηκε ἀρκετὰ γραφικὸς. Ἄφαντο ἔγινε καί τό ἐκκλησάκι. Κι ἦταν πολὺ θλιβερό γιὰ τὸν ἀναγνώστη τῶν Παπαδιαμαντικῶν διηγημάτων, νά ψάχνει νά βρεῖ κάπου στήν Πλάκα, ὡς πρὶν λίγα χρόνια, τά ἐρείπια τοῦ Ἁγίου Ἐλισαίου...

Πρῶτος ὁ λογοτέχνης βγήκε ἀπὸ τήν ἀφάνεια γιὰ νά πάρει τή θέση πού τοῦ ἄξιζε κι ἔπειτα ὁ ναῖσκος ἄρχισε νά προβάλλει. Ἀπὸ τό 1991 οἱ ἄοκνες προσπάθειες τῆς Ἑταιρείας Παπαδιαμαντικῶν Σπουδῶν, σέ συνεργασία μέ τό Ὑπουργεῖο Πολιτισμοῦ, τό Πανεπιστήμιο Ἀθηνῶν καθώς καί ἰδιῶτες, ξεκίνησαν τήν ἐπανανοικοδόμηση τοῦ Ἁγίου Ἐλισαίου στό ἴδιο ἀρχιτεκτονικὸ σχέδιο, στὸν ἴδιο τόπο.

Ἐξήντα χρόνια μετὰ τήν ἄσπλαχνη καταστροφή του, τὸν περσινὸ Ἰούνιο, στίς 13 πρὸς 14, στή μνήμη τοῦ προφῆτου Ἐλισαίου ὁ ναὸς ἦταν σέ θέση νά

Τό ἄλλο φῶς

Ἄ, Κύριε, πόσο ἡ ἀγάπη Σου νιώθω νά μέ πληγώνει,
πότε σπαθί καί φλόγα τῆς Πεντηκοστῆς, καί πότε ἀπ' τό μέλι
γλυκύτερη νά διαπερνάει ὅλο τό σῶμα, πλημμυρίζοντας
τήν ἄθλια ψυχή μου! Τότε εἶναι πού ἱκετεύω
γονατιστός τήν Παντοδυναμία Σου, νά μή
σηκώσει ἀπό πάνω μου τήν πείνα καί τή δίψα, πού ἔχω
μέρα καί νύχτα τρέχοντας στά μονοπάτια Σου.
Κι ἂν Σοῦ ζητῶ ἐπίμονα καμιά φορά νά πάρεις
τούς πόνους πού μέ βασανίζουν, Ἐσύ Κύριε, νά δείχνεις
τό μέγα ἔλεός Σου, ἀφήνοντας ἐπάνω μου
ὅλα τ' ἀγκάθια κι ὅλες τίς πληγές, γιά νά θυμοῦμαι
τήν ἄκρα Σου Ταπείνωση, τή Σταύρωση, τό Αἶμα
καί νά παρηγοριέμαι βρίσκοντας μόνο σιμά Σου
τό ἄλλο φῶς, πού εἰρηνεύει τήν ψυχή μου.

Π. Β. Πάσχος

πραγματοποιήσει τήν πρώτη του ἀγρυπνία.

Στόχος τῶν πρωτεργατῶν εἶναι νά τελοῦνται τουλάχιστον δέκα ἀγρυπνίες τό χρόνο. Αὐτό εὔχεται ὁλόψυχα πρὸς τοὺς συντελεστές τῆς ὅλης προσπάθειας καί τό περιοδικό μας. Κι ἀκόμη νά ξαναζωντανέψουν τό ἦθος, τό ὕφος καί τό κλίμα ἐκείνων τῶν εὐλογημένων ἡμερῶν. Αὐτό εὔχονται καί οἱ δύο κεκοιμημένοι Ἀλέξανδροι οἱ ψαλτάδες,

ζητώντας τή μεσιτεία τοῦ Ἁγίου Νικολάου τοῦ Πλανᾶ. Οἱ ψυχές τους σίγουρα θά ἔναι κάπου ἐκεῖ ἀνάμεσα στοὺς ἀγρυπνιστές καί θά δέονται μυστικά.

Ἐλισάβετ Αἰναλίδου
Θεολόγος

* Τάκη Παπατσώνη: Τό μήνυμα τοῦ Παπαδιαμάντη ἀπό τή συλλογή «Ἐκλογή Α', Ursa Minor, Ἐκλογή Β'», ἐκδ. Ἰκαρος, Ἀθήνα 1988.

Τά τυχερά παιδιά

Ήταν ή τελευταία μέρα του σχολείου καί στό προαύλιο γινόταν πανηγύρι. Τά παιδιά, πού χαίρονται μέ όλα, άφηναν καί τώρα έκδηλη τή χαρά τους διάχυτη νά τή δεί καί νά τή χαρεΐ ό κάθε περαστικός, ό κάθε γονιός, ό δάσκαλος...

Τά κλαμένα μάτια του Άναστάση, μοναδική παραφωνία στό όλο σκηνικό, τράβηξαν τήν προσοχή της κ. Βασιλικής, της δασκάλας της Έκτης τάξης. Η κ. Βασιλική δέν έκανε μάθημα στην τάξη του Άναστάση πού πήγαινε στην Τετάρτη, όμως τόν γνώριζε γιατί από την άρχή της χρονιάς της έκανε έντύπωση τό θλιμμένο προσωπάκι του καί ρώτησε κι έμαθε γι' αυτόν. Έμαθε δηλαδή πώς είναι γιός γιατρού καί πώς ή μητέρα του ήταν καθηγήτρια. Τίποτε παραπάνω!

- Άναστάση, αγόρι μου, γιατί κλαΐς; τόν ρώτησε τραβώντας τον άπαλά στην άγκαλιά της.

Έκεΐνος τήν κοίταξε μέ τά μεγάλα καστανά μάτια του καί ξανάρχισε τό κλάμα. Σώπασε γιά λίγο ή δασκάλα καί τόν χάιδεψε τρυφερά.

- Λοιπόν, θά μου πεις γιατί κλαΐς; τόν ξαναρώτησε.

- Ό μπαμπάς είπε ότι θά μέ πάρει καί θά φύγουμε από 'δω άπόψε κιόλας. Κι εγώ θά είμαι μακριά από τή μαμά καί τή μικρή μου άδελφή, είπε ό Άναστάσης κι ή φωνή του πνίγηκε μέσα στό λυγμό.

- Κυρία Βασιλική! άκουσε νά τή φωνάζουν. Κάποιοι γονείς περιμένουν νά σās χαρετήσουν.

Έκανε νά σηκωθεί γιά νά πάει νά τους βρεΐ, μά ό Άναστάσης γαντζώθηκε επάνω της.

- Μήν τόν αφήσεις νά μέ πάρει, κυρία. Σέ παρακαλώ, μήν τόν αφήσεις.

- Άναστάση, Άναστάση! Ποϋ είσαι, βρέ παιδάκι μου; Έφαγα τόν τόπο νά σέ βρῶ!

Ό πατέρας του Άναστάση μιλούσε σχεδόν θυμωμένα στον γιό του ως τή στιγμή πού άντιλήφθηκε πώς έκεΐνος έκλαιγε.

- Τί έγινε, Άναστάση; τόν ρώτησε γεμάτος άγωνία. Σέ κτύπησε κανείς, σέ μάλωσε; Ό γιατρός έσκυψε όλο φροντίδα πάνω στό παιδί του μά ό Άναστάσης κρατούσε τό βλέμμα του καρφωμένο στη γή καί τό στόμα του πεισματικά κλειστό.

- Ποιός σ' έκανε νά κλαΐς, αγόρι μου; Πές μου, επέμενε όλο ένδιαφέρον ό γονιός.

Στύλωσε τότε τά μάτια του ό μικρός

καί κοιτάξε τόν μεγάλο ἴσια, βαθιά μέσα στά δικά του:

- Ἐσύ! εἶπε ἀργά μά σίγουρα ὁ Ἀναστάσης, κι ὁ πατέρας τὰ ᾗχασε.

Παιδοψυχίατρος αὐτός, ἤξερε ν' ἀντιμετωπίζει καταστάσεις καί καταστάσεις. Συμβούλεψε γονεῖς καί παιδιά, ἔδωσε λύσεις σέ χιλιάδες ἀδιέξοδα. Μά τώρα... τώρα ἔνωθε μπροστά στό δικό του παιδί σάν χαμένος, μικρός κι ἀδύναμος.

- Ἐγώ; Κατάφερε νά προφέρει τό στεγνό του τό στόμα. Μά, τί σοῦ ἔκανα, ἀγόρι μου ἐγώ;

Δέν ἄνοιξε ἄλλο τό στόμα του ὁ Ἀναστάσης νά μιλήσει, μόνο ἀφέθηκε σ' ἓνα βουβό κλάμα. Κοίταξε ὁ γιατρός μέ ἀπόγνωση τήν κ. Βασιλική. Ἐκείνη τοῦ ἔκανε νόημα ὅτι γνωρίζει καί δίχως νά συνεννοηθεῖ μαζί του πῆρε τόν Ἀναστάση καί πάλι στήν ἀγκαλιά της.

- Ὁ μπαμπάς εἶπε πῶς δέ θά φύγετε σήμερα, παιδί μου, τοῦ εἶπε, καί κοιτάξε μέ αὐστηρότητα δασκάλας τόν γιατρό στά μάτια.

Ἐκεῖνος, πανικοβλημένος σάν μαθητοῦδι πού τόν πιάνουν ἀδιάβαστο, βιάστηκε νά ἐπιβεβαιώσει τά λόγια της.

- Γι' αὐτό κλαῖς βρέ κουτό; Ἔ, λοιπόν, δέ θά φύγουμε σήμερα.

- Οὔτε αὔριο; ρώτησε γεμάτος λαχτάρα ὁ Ἀναστάσης.

- Οὔτε αὔριο, ἀπάντησε ὁ γιατρός.

- Οὔτε ποτέ;

Τό γεμάτο προσμονή βλέμμα τοῦ Ἀναστάση ἔκανε τήν καρδιά τῆς κ. Βασιλικῆς νά χτυπήσει ἄτακτα.

Δέν μίλησε ἄλλο ὁ γιατρός, μόνο κοίταξε λυπημένος τή δασκάλα.

- Αὐτό θά τό δοῦμε ἀργότερα, Ἀναστάση, τοῦ εἶπε ἐκείνη τρυφερά. Σημασία ἔχει ὅτι δέ θά φύγετε οὔτε σήμερα οὔτε αὔριο. Πήγαινε τώρα μέ τόν

μπαμπά στό σπίτι κι αὐτός πού σ' ἀγαπάει πολύ ξέρεي τί θά κάνει.

Τύλιξε τά χέρια του γύρω ἀπό τό λαιμό τοῦ πατέρα του ὁ Ἀναστάσης καί τό μουτράκι του ἔλαμψε ἀπό χαρά.

- Πᾶμε νά δείξουμε τόν ἔλεγχο στή μαμά. Ὅλα Α' τά πῆρες, τοῦ εἶπε τρυφερά ἐκεῖνος καί σφίγγοντας μ' εὐγνωμοσύνη τό χέρι τῆς κ. Βασιλικῆς, δίχως νά πεῖ ἄλλη κουβέντα, βγῆκε στό προαύλιο.

- Κυρία Βασιλική, κλαῖτε; ἡ φωνή τοῦ διευθυντῆ τήν ἔκανε νά συνειδητοποιήσει πῶς ναί, ἔκλαιγε. Καί δέν ἤξερε νά πεῖ ἀπό τί ἔκλαιγε. Ἀπό συγκίνηση, ἀπό χαρά, ἀπό πόνο γιά ὅλες αὐτές τίς πονεμένες ὑπάρξεις, πού πολλές φορές βουβές κι ἀθέατες μαραζώνουν μέσα στ' ἀδιέξοδα τῶν γονιῶν τους;

- Μήπως σᾶς εἶπε τίποτε κανένας γονιός καί σᾶς πρόσβαλε; τήν ρώτησε μ' ἐνδιαφέρον καί πάλι ὁ διευθυντής.

- Ὅχι, ὄχι, ὅλα εἶναι ἐντάξει. Ἐνα παιδί ἔκλαιγε καί...

- Καί κλαίγατε μαζί του! Πάντα εὐαίσθητη καί πάντα πονόψυχη κ. Βασιλική, τήν ἔκοψε χαμογελώντας ὁ διευθυντής.

Πέρασαν μέρες, μά τήν ἱστορία τοῦ Ἀναστάση δέν ἔλεγε νά τήν ξεχάσει ἡ κ. Βασιλική. Καί δέν τή θυμόταν ἀπλά, μά τήν ἔκανε αἶτημα στήν προσευχή της καί παρακαλοῦσε γιά τήν εἰρήνη τῆς καρδούλας του καί τῶν γονιῶν του.

Παραμονή τῶν πρωτοκορυφαίων ἀποστόλων καί βγῆκε ἡ κ. Βασιλική νά πάρει ἓνα δῶρο στόν μεγάλο της τόν γιό πού τόν ἔλεγαν Πέτρο. Μέσα στό κατάστημα σκίρτησε ἡ καρδιά της σάν εἶδε τόν Ἀναστάση νά τρέχει γεμάτος χαρά στήν ἀγκαλιά της. Ὁ κόσμος πού ἦταν μέσα κούνησε συγκινημένος τό κεφάλι.

- Τά τυχερά τῶν δασκάλων, εἶπε κάποιος γελώντας.

- Τά τυχερά παιδιά πού έχουν τέτοιες δασκάλες, είπε δακρυσμένη ή μητέρα του Άναστάση.

- Κυρία, δέ θά φύγω ποτέ! τής εἶπε ὁ Άναστάσης. Μοῦ τό εἶπε, καί ἀπλώνοντας τό δάχτυλό του τής ἔδειξε τόν γιατρό πού ἔβγαινε ἐκείνη τήν ὥρα ἀπό τό δοκιμαστήριο.

- Τόν λένε Παῦλο κι αὔριο γιορτάζει κι ἤρθαμε μέ τή μαμά νά τοῦ πάρουμε δῶρο. Τά μάτια τοῦ Άναστάση ἔλαμπαν καί τά χεῖλη του ἀσταμάτητα ἔλεγαν. Τί τρελή χαρά πού εἶχε, τί τρελή χαρά!

- Ὅταν, κυρία Βασιλική, θά ἔχω δύο σκολες περιπτώσεις στό ἱατρεῖο μου, μάλλον θά ἔρχομαι νά σᾶς συμβουλευόμαι, τής εἶπε ἀνάμεσα σέ πείραγμα κι ἀλήθεια ὁ παιδοψυχίατρος.

- Πολύ θά χαροῦμε τοῦ χρόνου νά πάρετε τήν Πέμπτη τάξη, εἶπε μ' εὐγνωμοσύνη ή μητέρα τοῦ Άναστάση.

- Ἐγώ χαίρομαι πού ὁ Άναστάσης θά εἶναι ἐδῶ! τόνισε μέ νόημα τίς λέξεις ή κ. Βασιλική.

Ἐφυγε ἀπό τό κατάστημα μέ τήν καρδιά γεμάτη δοξολογία. Κοίταξε τό ρολόι τής. Μόλις πού προλάβαινε τόν Ἑσπερινό. Μπήκε στήν ἐκκλησία· ὁ πρωτογίος τής διάβαζε τόν προοιμιακό κι ὁ ἄντρας τής στά μπροστινά στασίδια.

- Θεέ μου, σ' εὐχαριστῶ, ψιθύρισε, καί γιά τήν οἰκογένεια πού μοῦ χάρισε καί γιά τήν οἰκογένεια πού ἔνωσε.

Τά δύο κεριά πού ἄναψε συναγωνίζονταν ποιοῦ θά φωτίσει περισσότερο.

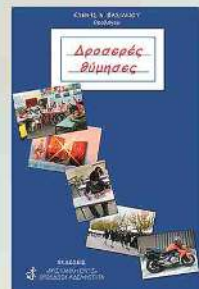
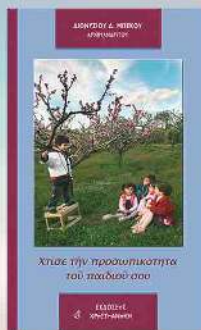
E.B.

Τό ἐξώφυλλό μας

Καστελλόριζο (Μεγίστη), τό νοτιοανατολικότερο ἄκρο τής Ἑλλάδας καί τής Εὐρώπης.

ΒΙΒΛΙΟΠΡΟΤΑΣΕΙΣ

γιά ἓνα εὐχάριστο
καί ὠφέλιμο καλοκαίρι

Ζητήστε τα
στό Βιβλιοπωλεῖο μας
ΑΠΟΛΥΤΡΩΣΙΣ
Γ. Μπακατσέλου 5
54633 ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ
τηλ. 2310 274518

‘Από τήν ἐπικοινωνία μαζί σας...

‘Αγαπητοί ἐν Κυρίῳ ἀδελφοί, Χαίρετε!

‘Η ἐποχή πού ζοῦμε μᾶς ἔφερε πάρα πολλά προβλήματα καί μᾶς ἔβαλε σέ μελαγχολικές σκέψεις. Ὅμως εἴμαστε αἰσιόδοξοι διότι ὑπάρχουν ἄν-

θρωποι οἱ ὁποῖοι μέσα στή γενική ἀπελπισία προσπαθοῦν νά ἐνισχύσουν τήν πίστη μας πρὸς τόν Κύριο -καί αὐτοί εἴστε ἐσεῖς- πού μέ τό ἀκατάπαυστο ἔργο σας δίνετε ἐλπίδα στόν κόσμο.

Εὐχομαι θερμά ὁ Χριστός μας νά σᾶς ἔχει ὑγιεῖς γιά νά ἐπιτελεῖτε αὐτό τό θεάρεστο ἔργο πρὸς τοὺς ἀνθρώπους.

Μέ βαθειά ἐκτίμηση σᾶς ἀσπάζομαι
Γεώργιος Ἀδαμίδης,
Κατερίνη

Τά καλά σας λόγια ἐνισχύουν τοὺς συνεργάτες μας, οἱ ὁποῖοι κοπιᾶζουν ποικιλοτρόπως ὥστε κάθε μήνα νά κυκλοφορεῖ ἀπρόσκοπτα τό περιοδικό καί νά φέρνει, ὅπως γράφετε, στίς καρδιές τῶν συνδρομητῶν του τήν ἐλπίδα.

Οἱ πιστοί καί μέσα στοὺς πῖο ζοφεροὺς καιροὺς ἔχουν ἓνα πλούσιο θησαυροφυλάκιο, ὅπως θά διαβάσατε στό τεύχος τοῦ Ἀπριλίου, καί αὐτό εἶναι ὁ τάφος τοῦ ἀναστημένου Χριστοῦ μας, πού περιέχει τόν πῖο ἀκριβό πλοῦτο καί μπορεῖ νά δώσει τήν πῖο μεγάλη εὐτυχία. Φῶς, ζωή, ἐλπίδα, αἰωνιότητα, πλούτη ἀμύθητα κι ἀτίμητα μᾶς χαρίζει ὁ Κύριος, ὁ νικητὴς τοῦ θανάτου, πού συνέτριψε τή φθορά καί τήν ἁμαρτία.

* * *

Στὴν ἀνάγκη τῆς ψυχῆς γιά φιλία εὐτυχῶς ὑπάρχουν καί σήμερα φίλοι

πού συμπαράστέκονται στοὺς ἄλλους μέ τήν προσφορά τους, τήν ἀφοσίωσή τους, τή βοήθεια, τήν παρηγοριά τους στόν πόνο καί στή δύσκολη ὥρα. Αὐτοὶ οἱ ἄνθρωποι εἶναι ἓνα ἀπὸ τὰ ἀκριβὰ δῶρα τοῦ Θεοῦ στή ζωή μας, διότι γκρεμίζουν τὰ τείχη τῆς μοναξιάς καί τῆς παγωνιάς. Πλάι σ’ αὐτοὺς πού ἀγαποῦν τόν Χριστό νιώθει κανεὶς ἡρεμία, χαρά, ἀντοχή καί καρτερία στίς δοκιμασίες.

Νά εὐχαριστοῦμε τόν Θεό γιά τοὺς ἀδελφικούς φίλους μας πού εἶναι ποτισμένοι μέ καλωσύνη, μέ εὐθύτητα καί ἀγάπη, νά τόν δοξάζουμε διότι ἔστειλε πλάι μας γνήσιους ἀνθρώπους, χαριτωμένους καί ἀληθινούς χριστιανούς...

Μαρία Μαυροπούλου-Τζουρά,
Θεσσαλονίκη

Ἐπίκαιρη ὅσο καί διαχρονική ἡ διαπίστωσή σας γιά τήν ἀνάγκη τῆς ψυχῆς μας νά ἔχουμε δίπλα μας εἰλικρινεῖς φίλους καί κυρίως ἀδελφούς ἐν Χριστῷ. Εἶναι πολύ ὠραῖο νά εἴμαστε γιά τοὺς ἄλλους «ὁ πλησίον», μέ ἀγάπη αὐθόρμητη, ἀδιάκριτη, ἀνιδιοτελὴ καί ἔμπρακτη, ὅπως μᾶς ὑπέδειξε ὁ Κύριος στή θαυμάσια παραβολή τοῦ καλοῦ Σαμαρείτη.

Πολύ σωστή ἐπίσης, ἡ τοποθέτησή σας στή συνέχεια τοῦ κειμένου σας γιά τήν ἠλεκτρονικὴ φιλία τῶν καιρῶν μας στό διαδίκτυο, πού κάνει κυρίως τὰ παιδιά μας νά ζοῦν σέ μία εἰκονικὴ κοινότητα καί νά στεροῦνται τήν προσωπικὴ ἐπικοινωνία μέ τοὺς ἀνθρώπους καί κυρίως μέ τόν Χριστό πού εἶπε στοὺς μαθητές του· «ὕμεις φίλοι μου ἐστε» (Ἰω 15,14). Σᾶς εὐχαριστοῦμε.

ΕΚΔΡΟΜΗ «ΛΥΧΝΟΥ» - ΚΕΡΚΥΡΑ 2011

Έδω και 17 χρόνια, ή εβδομάδα της Διακαινησίμου είναι στενά συνδεδεμένη, για μας τούς νέους του Λύχνου, φοιτητές κι επιστήμονες, με μία πολυήμερη, τετραήμερη συνήθως, έκδρομή σέ κάποια γωνιά της πατρίδας μας. Μέ αυτόν τόν τρόπο έχουμε επισκεφθεί όλόκληρη σχεδόν τήν ήπειρωτική Ελλάδα και μεγάλο μέρος της νησιωτικής. Πολλοί εργαζόμενοι μάλιστα κανονίζουν από τήν αρχή του χρόνου τίς άδειές τους ώστε νά καταφέρουν νά έρθουν στήν έκδρομή, ενώ όσοι για διάφορους λόγους δέν έχουν κάποια φορά αυτήν τή δυνατότητα είναι άπαρηγόρητοι για καιρό. Φέτος ή έκδρομή αυτή είχε μία ιδιαιτερότητα: Για πρώτη φορά δέν θά πηγαίναμε σέ κάποιον καινούργιο προορισμό αλλά στήν Κέρκυρα πού είχαμε επισκεφθεί τό 1999. Στήν αρχή σίγουρα νιώσαμε μία άμηχανία γι' αυτό τό γεγονός αλλά σύντομα ή προσμονή άρχισε νά μεγαλώνει. Έτσι ξεκινήσαμε μία «ώραία» βροχερή μέρα, τήν Τετάρτη 26 Απριλίου μέ πρώτο προορισμό τήν Ήγουμενίτσα, άπ' όπου θά επιβιβαζόμασταν στό καράβι για τήν Κέρκυρα.

Άρχικά κάναμε τήν καθιερωμένη επίσκεψη στίς άδερφές της Αδελφότητας της «Αγίας Βαρβάρας» στό Γρεβνά, πού μας πρόσφεραν τό πρωινό. Μία μικρή στάση στήν Ήγουμενίτσα και νωρίς τό απόγευμα άντικρύζαμε από τό καράβι

τήν παραμυθένια παλιά πόλη της Κέρκυρας νά μας ύποδέχεται. Ή βροχή είχε πλέον σταματήσει και εύτυχώς δέν θά μας άπασχολούσε στό υπόλοιπο της έκδρομής. Ακολούθησε ή προσκύνηση του λειψάνου της αυτοκράτειρας Θεοδώρας, πού άναστήλωσε όριστικά τίς εικόνες τό 843 αλλά και επίσκεψη στό μοναστήρι της Πλατυτέρας, όπου βρίσκεται ό τάφος του δολοφονημένου στα σκαλιά της έκκλησίας μεγάλου Κυβερνήτη Ίωάννου Καποδίστρια.

Στίς επόμενες μέρες οί όμορφίες της Κέρκυρας ξεδιπλώνονταν μπροστά μας και τίς άπολαμβάναμε άχόρταγα μέ όλες τίς αισθήσεις μας. Ό υπέροχος κήπος του Μόν Ρεπό, ή παλιά πόλη της Κέρκυρας μέ τό Κάστρο και τήν τεράστια πλατεία της Σπιανάδας, τό Ποντικονήσι, τό Κανόνι αλλά και ή Παλαιοκαστρίτσα μέ τούς πανέμορφους όρμους και τόν πλούσιο βυθό της, ήταν πραγματικά εικόνες πού δύσκολα μπορεί νά ξεχάσει κανείς.

Ξεχωριστά ήταν και τά μουσειά πού επισκεφθήκαμε, καθώς ήταν πολύ διαφορετικά από τά συνηθισμένα. Πραγματικά άξιζε τή φήμη του τό μουσειό Ασιατικής Τέχνης ενώ πολύ ένδιαφέρον ήταν και τό μουσειό Καποδίστρια. Τό παλάτι Αχίλλειο μέ τά υπέροχα έργα τέχνης αλλά και τό έξαιρετικό μουσειό θαλάσσης στίς Μπενίτσες ήταν επίσης από

τίς πιό ξεχωριστές επισκέψεις της έκδρομης. Δέν θά μπορούσαμε νά μήν πᾶμε νά προσκυνήσουμε τό λείψανο τοῦ Ἁγίου Σπυρίδωνα πού ὄντας ἄφθαρτο ἀποτελεῖ μία ζωντανή μαρτυρία τῆς Ἀναστάσεως. Ἀκόμη εἶχαμε τήν εὐκαιρία νά ἐπισκεφθοῦμε καί νά πάρουμε τήν εὐλογία τοῦ Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτη Κερκύρας Νεκταρίου.

Μαζί μ' ὅλα αὐτά ὅμως, ἰδιαίτερη διάσταση ἔδωσε στήν ἐκδρομή μας ἡ παρουσία τοῦ σεβαστοῦ διδασκάλου μας κ. Στεργίου Σάκκου. Ἡ ἐρμηνεῖα τῶν ἀναστάσιμων Ἑωθινῶν Εὐαγγελίων ἀλλά καί ἡ ἀπάντηση μέ περιεκτικό καί εὐστο-

χο τρόπο στά ἐρωτήματά μας ἦταν μία πραγματική πνευματική ἀνανέωση. Στήν ἀνανέωση αὐτή συνετέλεσαν καί οἱ ἀναστάσιμοι ὕμνοι, τά τραγούδια ἀλλά καί ἡ ἐπικοινωνία τῶν ἀδερφῶν. Τό ἀμείλικτο πέρασμα τοῦ χρόνου ὅμως ἔκανε τίς τέσσερις αὐτές ἡμέρες νά μοιάζουν μέ μία ὥρα κι ἔτσι γρήγορα ἦρθε ἡ ὥρα τῆς ἐπιστροφῆς μέ τήν εὐχή νά μᾶς ἀξιώσει ὁ Θεός νά κάνουμε κι ἄλλες τέτοιες ἐκδρομές τά ἐπόμενα χρόνια.

Παν. Μητσόπουλος

ΕΚΔΗΛΩΣΕΙΣ ΤΗΣ ΑΔΕΛΦΟΤΗΤΟΣ

Λησμονημένο χρέος

Στίς 15 Μαΐου, Κυριακή τοῦ παραλύτου, ἡ Ἀδελφότητα πραγματοποίησε, ὅπως κάθε χρόνο, ἐπίσκεψη ἀγάπης στίς Ἀγροτικές Φυλακές Κασσάνδρας.

Ἡ ἐκδήλωση αὐτή, πολύ ξεχωριστή καί σημαντική, ἐλκύει τό ἐνδιαφέρον πολλῶν ἀδελφῶν ἀπό τή Θεσσαλονίκη -καί ὄχι μόνον-, διότι ὑπενθυμίζει δυνατά ἓνα ἰδιαίτερο καί λησμονημένο ἀπό τούς πολλούς χρέος μας ἀπέναντι στόν Κύριο: «Ἐν φυλακῇ ἤμην καί ἤλθετε πρός με».

Ὁ Χριστός πάσχει στὰ πρόσωπα καί αὐτῶν τῶν συνανθρώπων μας. Δέν ἔχει σημασία ὁ λόγος γιά τόν ὁποῖο εἶναι δέσμιοι. Ποιός μπορεῖ νά καυχηθεῖ ὅτι οὐδέποτε θά βρεθεῖ στή θέση τους; Κάτι τέτοιο θά ἦταν ἀφροσύνη. Ἡ ἀμαρτία σκοτίζει τό νοῦ καί ὁ ἄνθρωπος μπορεῖ νά χάσει τήν ἰσορροπία του καί τήν ἀξιοπρέπεία του μέσα σέ στιγμές. Ἀλλά καί πάλι δέν παύει νά εἶναι ἄνθρωπος, ὑποψήφιος πολίτης τῆς Βασιλείας τοῦ Θεοῦ.

Μ' αὐτό τό φρόνημα διαβήκαμε καί φέτος τό κατώφλι τῶν φυλακῶν. Γιά νά συναντήσουμε τόν Κύριό μας. Μιά μικρή ἀλλά συγκινητική γιορτή πού ἐτοίμασαν οἱ φοιτητές τοῦ «Λύχνου», κάποια δῶρα ἀγάπης, πολλά συγκρατημένα ἀλλά εἰλικρινῇ χαμόγελα, ἓνα ποσό πού συγκεντρώθηκε γιά τήν ἀποφυλάκιση κρατουμένων γιά χρέη, καί κυρίως ἡ λυτρωτική ἀναστάσιμη διδασχὴ τοῦ διδασκάλου μας κ. Στ. Σάκκου, εἶπαν σίγουρα πολλά. Εὐχὴ τῆς στήλης νά ἀποτελέσουν γιά ὅλους μας, καί ὄχι μόνο γιά τούς φυλακισμένους ἀδελφούς, ἀφορμὴ μετάνοιας καί ἀνάνηψης πού τόσο ἔχουμε ἀνάγκη.

ΑΠΟΛΥΤΡΩΣΙΣ

Μηνιαῖο Ὅργανο Ὁμωνύμου
Ὁρθοδόξου Ἀδελφότητος
ΚΩΔΙΚΟΣ: 2534

Ἔτος ΞΣΤ' - Ἀρ. φύλλου 786
Ἰούνιος 2011

Ἰδιοκτησία - Ἐκδοσὴ
Ο.Χ.Α. «ΑΠΟΛΥΤΡΩΣΙΣ»
Πέλοπος 7, 546 33 Θεσσαλονίκη
Τηλ. - fax: 2310 270630, 274518

Ἐκδότης - Διευθυντής Συντάξεως:
Σάββας Ν. Ξανθοπούλου
Πέλοπος 9
546 33 Θεσσαλονίκη

Στοιχειοθεσία, ἐνθέσεις, ἀποχρωματισμοί, καλλιτεχνικὴ ἐπιμέλεια:
«Χριστιανικὴ Ἐλπίς»,
Φίλυρο Θεσ/νίκης
Τηλ. & fax: 2310 677421

Ἐκτύπωση-Βιβλιοδεσία: «Μέλισσα»
Ἀσπροβάλτα Θεσσαλονίκης

Ἐτήσια συνδρομὴ
Ἐσωτερικοῦ: 10 εὐρώ,
Κύπρου: 12 εὐρώ
Ἐξωτερικοῦ: 30 εὐρώ
(Η.Π.Α. 40 δολ.,
Καναδὰ 45 δολ.,
Αὐστραλίας 50 δολ.)

Ἐπιστολές - Συνδρομές
Περιοδικό «ΑΠΟΛΥΤΡΩΣΙΣ»
Πέλοπος 7,
546 33 Θεσ/νίκη

Ἀρ. λογ. ΑΓΡΟΤΙΚΗΣ ΤΡΑΠΕΖΑΣ:
074 01 011532 20
Ο.Χ.Α. «ΑΠΟΛΥΤΡΩΣΙΣ»

Γιά τούς συνδρομητές τοῦ ἐξωτερικοῦ
IBAN:
GR 73 0432 3240 0007 4010 1153 220
ATEBank SWIFT or BIC code:
ABGRGAA

ΕΚΠΑΙΔΕΥΤΗΡΙΑ
ΕΛΠΙΔΑ

Ταξίδι
στη γνώση
και στην αρετή
με κέντρο
το Χριστό
και την Ελλάδα

ΝΗΠΙΑΓΩΓΕΙΟ
και ΔΗΜΟΤΙΚΟ

ΦΙΛΥΡΟ, ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ
Τ.Θ. 1113 Τ.Κ. 57010

Τηλέφωνο : 2310 67 87 47

e-mail : elpidaek@otenet.gr
www.apolytrosis.gr/web/guest/ekpald

